PROMIN

ПРОМІНЬ

ЛЮТИЙ
Ч. 2
1979

Second Class Mail Registration Number 1925

РІК XX **ПРОМІНЬ** Ч. 2
ЛЮТИЙ 1979
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN VOL. XX
No. 2 FEBRUARY, 1979
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Л. Українка — Пісня	1
— До історії фемінізму серед українок та його двох провідниць	1
Наталя Лівицька-Холодна — На роздоріжжях	2
— Зустріч з Надією Світличною	3
А. Курдидик — „Лі" малює, пише і мандрує	4
І. Ільків — Болюча втрата	6
Н. Когуська — „На здобутках минулого"...	9
Н. Н. — Лідія Фещенко-Чопівська королевою преси	12
— Минуле пливе в прийдешнє	13
Third World Congress of Free Ukrainians...	14
В одній Канаді всі ми рівні	16
— Відділ для дітей	19
— Пожертви на Музейну Фундацію	20
Г. Слюзар і Д. Черевик — Пров. З'їзд в Манітобі	21
— Child Tax Credit	23
Квіти незабутнім	24
Громадська хроніка	26
Українська вишивка	28
Річні звіти відділів	29
С. Кульба — Довкола дому	32

НА ОБКЛАДИНЦІ: Фото Ліди Фещенко-Чопівської, королеви української преси. Гляди стат. стор. 12.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainan Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Koziy	0.50
Canada's Cultural Heritage, O. Woycenko	0.50
Souvenir — Key rings	1.00
Ukrainian Embroidery Designs and Stitches	7.00

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

№25 11024 — 82 Ave.,

Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Леся Українка

ПІСНЯ

Гей піду я в ті зелені гори,
Де смереки гомонять високі,
Понесу я жалі одинокі,
Та й пущу їх у гірські простори.
Кину свої жалі
На зелені галі,
Пущу бором свою тугу
Чи не знайде другу...

Кімполюнг, 1901

ДО ІСТОРІЇ ФЕМІНІЗМУ СЕРЕД УКРАЇНОК ТА ЙОГО ДВОХ ПРОВІДНИЦЬ

Мірилом культури кожного народу — це степень свободи і пошани, яким у нього користується жінка.

Ф. Мішлє

Про ідеї рівноправности жінки у нас тепер мало говориться, наче б це питання стало поза часом і простором і що для нього в нас немає більше місця. А шкода, бо скільки то виринає питань, хоч би з сучасних завдань самих таки жіночих організацій у вільному світі. Тема дуже цікава, одначе до неї повернемось іншим разом.

Цікавить нас сьогодні те, як ставиться молодше покоління жінок до жіночого руху. В останньому числі „Студента" з грудня 1978 р., що його видає студентська організація СУСК, дві повних сторінки часопису, три окремих статті англійською мовою присвячені питанням фемінізму, його ідеології, а головно його історії серед українок.

Справді цікаво і треба радіти, що українська молодь остаточно повертається обличчям до своєї історії, цебто історії жіночого руху в Україні, який вніс в життя поступ, не лише української жінки, але в життя українського народу в цілому багато цінного і позитивного.

Авторка А. Голт у своїм інтерв'ю: „Фемінізм, соціялізм і бюрократичний режим; справжня ситуація жінки в СССР". Друга авторка Маруся Петришин ділиться з нами вісткою, що проф. Марта Богачевська-Хом'як опрацьовує історію жіночого руху в Зах. Україні, а третя: Галина Фріленд дає коротку силюетку Наталі Кобринської та її змагання за феміністичні ідеї, за рівноправність української жінки в минулому.

„Наталія Кобринська — пише авторка — ініціятор феміністичного руху в Західній Україні в 19 ст. боролась з багатьма проблемами, з якими зустрічається жіночий рух і сьогодні... Її становище до жіночого руху, до питань рівноправности жінки були причиною конфлікту з певними частинами українського суспільства"...

В іншім місці авторка, з'ясувавши причини таких ідеологічних розходжень Кобринської з певними групами, з якими їй доводилось співпрацювати, не могла погодитись на примітивізм, духову убогість, як сильна індивідуальність відійшла і залишилась усамітнена та огірчена. Одначе вона вірила, що її ідеї рівноправности жінки, фемінізм, так як вона його розуміла, будуть відновлені по її смерти, хоч вона воліла була ще за життя віддати більшість своєї праці справам жіноцтва, одначе так не сталось.

І ось ці думки, що нуртують серед молодшого покоління жіноцтва у вільному світі сьогодні, наводять нас на сліди другої великої феміністки, послідовниці Наталії Кобринської, яка піднесла залишений Кобринською смолоскип і пройшла з ним у постійній праці та змаганнях, закінчуючи свій життєвий шлях таким самим сумним акордом, як і Наталя Кобринська...

Хто вона була, ця послідовниця Наталії Кобринської? Березня 29 1976 року відійшла з життя найбільша з сучасних жіночих постатей, неповторна організаторка, політик, журналіст, людина високої культури, блискучого розуму, довголітня провідниця жіночого руху, Мілена Рудницька. Відійшла на чужині, в м. Мюнхені,

„Промінь", лютий 1979

де й проживала останні два десятиліття, віддавшись своїй публіцистичній праці. Відійшла з почуттям правоти свого становища. У своїх спогадах, не без жалю, каже: "...не я відійшла від жіночого руху, а жіноцтво відійшло від мене..."

Минає три роки від дня відходу з життя Мілени Рудницької і з перспективи трьох років часу тривожить нас питання: як ми, ті, яким вона віддавала найкращий вік свого активного життя, своїх безперервних трудів ще досі не відмітили її багатогранної діяльности, як українки, як феміністки, як провідниці й як оборонця прав свого народу. Від часу її відходу з цього світу появилось два-три скромних некрологи. Одначе мусимо пам'ятати той факт, що такі особистости як Мілена Рудницька ніколи не вмирають. Тут можна сказати словами Лесі Українки: „у мене в серці те, що не вмирає..."

Правдою є те, що три роки часу це для історії дуже короткий період часу. Про Наталю Кобринську появилась повніша праця Ірени Книш щойно у Вінніпезі 1957 року, одначе це не значить, що у нас завжди так має бути, що аж мине ціле століття, поки можна буде почати робити досліди над життям і творчим шляхом видатної людини.

Приходимо до того, що авторка Маруся Петришин обговорюючи труднощі проф. Богачевської-Хом'як на писання історії жіночого руху жаліється, що треба перечитати стоси різних газет, щоб знайти потрібне „зерно".

Отже фактично, в який спосіб мають дістати потрібні відомости оці молоді студенти, які шукають за своєю історією, зокрема за історією новішою між двома світовими війнами, історією сильного Союзу Українок Галичини і Волині? Адже це були великі історичні події, піднесення українського жіноцтва по селах, по містах Західньої України.

Цікавить нас також історія наших зв'язків з міжнароднім жіночим рухом, з міжнародніми жіночими організаціями. На них дуже часто виступала Мілєна Рудницька як речник української жінки. В польському соймі вона виступала в обороні прав українського народу, а під час другої світової війни її велика праця в Міжнароднім Червонім Хресті. І треба нам зарекордувати багатство її думок, тез, заповітів, її орієнтації на події в житті нашого народу впродовж півстоліття.

Заверюха другої світової війни зрушила і зруйнувала основи багаторічного громадського дорібку в організації Союзу Українок в Західній Україні, заставила тисячі еміґрувати в широкий світ, але залишилась живою душа, щоб продовжувати працю на чужині. Та не так склалось як бажалось. Повторилась історія конфлікту Наталії Кобринської і прийшлось відійти. Було боляче і самітно. Жаліла років і сили, які могла була дати своєму народові.

М. Рудницька уважала, що основним завданням українського жіночого руху було те, щоб спонукати маси українського жіноцтва до участи в громадському житті, згідно з гаслом: „Жінка повинна бути громадянкою в родині, а матір'ю в громадському житті".

Радіємо, що гряде молоде покоління українського жіноцтва, яке цікавиться історією та феміністичними гаслами й яке знайде форму і спосіб підняти смолоскип, щоб продовжувати працю двох великих українських жінок — Наталі Кобринської і Мілени Рудницької.

Наталія Лівицька-Холодна

НА РОЗДОРІЖЖЯХ

Не гримлять гураґани смерти,
відлетів, відшумів буревій.
Тільки нам не судилось умерти
на кривавій дідизні своїй.
Не злічить, не вгадать шляхів нам,
що по них нам призначено йти,
а душа — то сліпий мандрівник,
що доріг йому не знайти.
Скільки сліз пролито даремно!
Скільки сказано зайвих слів!
Та того, що в серці, напевно,
не скаже ніхто на землі.
Шелест лісу і плюскіт хвилі,
липи цвіт і лугів трава
ліпше скажуть про все, мій милий,
ніж усі ці пусті слова.
Днів загублених не вернути,
не здійснити нездійснених мрій,
але серцю не дай забути,
що над нами летів буревій.

(З недрукованої збірки)

1945

Зустріч з Надією Світличною

Прибуття з України у вільний світ осіб, яких там переслідувала комуно-московська влада та які відбували ув'язнення — небагато, другою особою після Л. Плюща, це Надія Світлична. Її виїзд з України викликав глибші зацікавлення серед українського громадянства, яке виявило їй багато теплих вітань та уваги.

Надія Світлична по професії філолог (мовник) народилась в Україні 1925 року в місцевості Донбас. Вона була заарештована 1972 року. Її обвинувачували за участь у „самвидаві" (нелегальне видання, яке час від часу появляється). В березні 1974 року Н. Світличну засуджено за антисовєтську агітацію на чотири роки ув'язнення, з яких три роки відбула в таборі Мордовії.

Н. Світлична була звільнена з табору 1976 року і з часом повернулась до Києва. Вкоротці по цім включилась в Українську Гельсінську Групу. По довших стараннях Надія Світлична дістала дозвіл виїхати з України. Вона є матір'ю двох дітей — син Ярема 9 років, і немовля Іван 6 місяців. Чоловік Світличної залишився в Україні.

Надія Світлична, як перша жінка дисидент прибула до Ню Йорку 8 листопада 1978 року й була учасницею Третього Конґресу Вільних Українців, що відбувався в днях 22-28 листопада 1978 р.

Наша зустріч на Конґресі була не формальною. Ми, всі учасники Конґресу тепло вітали кожний її виступ, в яких вона ділилась з нами своїми враженнями та переповідала про потребу й оборону тих, що там залишились.

Надя Світлична з двома синами — Івасем та Яремою в день прибуття до Ню Йорку

Союз Українок Канади вітає Надію Олексіївну з приїздом до Злучених Стейтів Америки. Бажаємо їй спокійної творчої праці для свого народу в середовищі своїх нових друзів однодумців.

Анаст. Радомська, голова
Н. Когуська, редак.

Микола Руденко

ЯКЩО ТВОЇ ТОВАРИШІ

Якщо твої товариші
Не ділять дум твоїх віднині, —
Не дай торкнутися душі
Рукам, що зраджують святині.

Хай твердить той, хто втратив зір,
Що ти, мовляв, ідеш не в ногу.
Якщо ти віриш — значить вір.
Шукай в земному неземного.

Серед хвальби і хизувань,
Де кожен прищ — суддя верховний
Нехай сліпа міщанська твань
Життя стриже під ранґ чиновний.

Хай навіть мертвим роздає
Ґранітні милості по чину, —
Спрямовуй бачення своє,
Щоб зрозуміть першопричину.

Та розбудить в душі не дай
Бездомний гнів сліпого бунту,
Що лиш породжує відчай
А не чуття твердого ґрунту.

Ні, не готуй собі вінок,
Забудь про славу та окрасу, —
Тверезим стань, немов клинок
Що в піхві схований до часу.

З самвидавної збірки „Прозріння"
Видання „Смолоскип"

"ЛІ" МАЛЮЄ, ПИШЕ І МАНДРУЄ

Спроба портрету одного нашого мистця

Ті з моїх земляків, що слідкують за проявами нашого образотворчого — в широкому розумінні цього слова, — життя у вільному світі, напевно час від часу попадають на твори, яких автор сховався за псевдо з двох літер: „Лі". Це звичайно твори, що заставляють затриматись при них — і виконані вони в олії, акварелі, туші, крейді, навіть у такій складній техніці, як казеїна, — лінорит та дереворит теж для „Лі" не новина. Це теж здебільша невеликі твори, але мистецтво не визначується форматом: Статуї-кольоси в Мемфісі і мініятюри в Музеї Мистецтва в Нью Йорку, що їх треба розглядати крізь побільшаюче скло, мають однакову вартість, як втілення краси та намагання людини схопити її матеріяльними, обмеженими засобами. Мабуть таки символічне в нашому огляді і псевдо мистця „Лі", — коротке, поетичне, аж загадкове. Ми вже бачили полотнища, на яких підпис мистця займав майже половину картини, але крім цього підпису на картині не було нічого цікавого, зрештою і підпис був з тих, що їх німці звуть „штучне наме" (німе прізвище). Ми таки за менший підпис і за більше мистецтво.

Торонтонський мистець-маляр Ліда Христина Палій майстерно дібрала дві букви для свого псевда. Ті, що знають її особисто, цінять її за культурну скромність, ті, які листуються з нею, завжди жаліють, коли згортають лист від неї з кількома, найбільш кількадесятьма рядками. Нечисленні її поезії і статті в журналах короткі, її книжка спогадів з подорожі по середньоморському півдні Европи („Мандрівки в часі і просторі", Торонто 1973) має всього 44 сторінки тексту, але тим не менш це одна з найкращих позицій в наші подорожні літературі і прочитуєш її одним духом. Це все, що згадуємо, як чарка міцної і солодної Маляги. Вона ніколи не така, як животата, надута гальба дешевого пива.

Ліда Христина з'явилася, як мистець-маляр, у торонтонських роках 1950-тих. У „Книзі мистців", виданій з нагоди Першої Зустрічі Українських Мистців Канади й Америки в Торонті 1954 року, її ще немає. Але Ліда Христина мала ще тоді в собі струнку й дисципліновану поставу колишнього вояка-помічниці Першої Української Дивізії, в Боєвій Управі якої був її батько, сл. п. директор Маслосоюзу Андрій Палій. Вояцький мундир вона змінила тільки на однострій Пласту, якому залишилася вірна й досі, і вона тількищо скінчила онтерійський Каледж оф Артс та стала працювати, як мистець-проєктант (дізайнер), для онтарійської Водо-Електричної комісії. І це тоді, в 1954 році, Ліда Х. Паліїв задеб'ютувала трьома різдвяними картками, на двох з яких уперше стояло „Лі" з такою великою крапкою над другою буквою...

Ці три картки відразу заповіли оригінального мистця. Вузький і незвичайний для таких карток формат, дві з білого і третя з бронзового паперу, рисунок наслідував ґравюри з старих книг Печерської Лаври, під тими на білих картках були підмальовані ручно зорі і третя була друкована лілево-синім по бронзовому, що нагадувало святкові кольори ялинки. Ніяких трафаретних написів на картках, а тільки два слова старослов'янськими буквами: „Христос Раждається!" Рисунок „Лі" взяла свідомо: її від школярської лавки цікавила старовина України, а вже згодом, в 1967 р., вона закінчила ступенем БіЕй студії археології в Торонтонському університеті.

Може власне вдоволення з перших „публічних" творів, може признання українських мистців (напр. Микола Бідняк послав усім своїм знайомим різдвяні побажання на бронзовій картці Лі!), може це й те разом стало спонукою для Ліди Палій до дальших зусиль та спроб, знову оригінальних і цікавих: Вона 1958 р. стала автором печатки II Конференції Пластових Організацій у Наяґара Фалс-і, Онт., і 1959 р. пластової печатки Мазепинського Року, тоді теж оформила пластові Різдв'яну та Великодню коверти, рік за роком з того часу виходять з-під рук Ліди різдв'яні картки, десь тоді пішла вона й на ще більш складний визов, бо стала оформлювати екслібріси. І було б зі шкодою для портрету нашої малярки вважати, що вона спинилася на маленьких форматом творах, бо в 1955 р. взяла вона вже участь в Образотворчій Виставці Молодих Українських Мистців під патронатом Літ.-Мистецького Клюбу Торонта, давши туди три свої образотворчі студії, в 1959 бачимо її участь у Другій Виставці УСОМ (два твори) і в 1960 р. у такій же Третій Виставці (три експонати, в тому один екслібріс). Останній раз виступила Ліда Палій зі своїми великими творами на спільній виставці з Христиною

Навроцькою-Кудрик та Галиною Новаківською в Мистецькій Ґалерії торонтонської Центральної Бібліотеки, що пройшла від 15 листопада до 4 грудня 1964, і тоді ми мали змогу бачити найбільший її дорібок: Аж 8 олій та рисунок бурою крейдою.

Лебедина пісня малярки? Якщо так — страшенно прикро і шкода для неї та нашого образотворчого малярства, бо Ліда Палій оригінальний і неповторний орудувач кистю, — ні, не кистю: Вона і в олії йде на визов, кидає кисть і накладає фарби шпахтою, здобуваючи такі світляні, колірні та сюжетні ефекти, яких в дорібку тієї ділянки нашої культури небагато. Але це на її совість. "... Не докоряйте мені за те, що я кинула малярство, — пише вона в різдв'яній картці 1979 року. — Як можна серйозно малювати, коли є час тільки деколи в неділю по полудні. Це так було колись, а тепер і того часу немає..." І в іншому листі, ще з 1973 року: "... Бачите, неможливо працювати 7 годин денно, а потому ще малювати. З фарбами треба розложитися, треба денного світла, треба настрою. Серйозні малярі ніколи не є „сандей пейнтерс..."

Шкода, кажемо, але розуміємо. Бо „Лі" таки працює для мистецтва. Вона дала ряд мистецьких карток (досі 16), обкладинок (досі 4, в тому і для журналу „Жіночий світ", що йшов цілий рік), афіш та ілюстрацій, але найбільш та може й найважливіше те, що Ліда Палій поруч Якова Гніздовського і Мирона Левицького третій наш у вільному світі найбільший екслібрист і в тій ділянці вона творить далі та й почуває себе найкраще.

Чому? А тому, що екслібріс, — книжковий знак — наклейка з написом „Екс лібріс" (латинське „З книжок") та прізвищем власника книг, — це знову той визов для Ліди Христини

Ліда Палій — Ex Libris

Ліда Палій у себе вдома

Палій, який аж „провокує" її своїм маленьким та обмеженим форматом до справжнього зусилля. І вона те зусилля долає, як не мож краще, її екслібріси (в моїй збірці їх 12) кожний неповторний своїм мистецьким висловом, оригінальністю сюжету, технічною досконалістю в опануванні та комбінації колірів, включно з коліром паперу, змінливістю формату. Це справжні твори-мініятюри, ніби з-під руки ювеліра-золотаря, і з тієї ділянки знають Ліду не тільки свої, але й чужинці. Український екслібріс має вже свою марку і в його скарбницю „Лі" дає свій солідний вклад.

Ми вже згадували, що Ліда Палій теж пише. Її поезії, нариси, есеї і переклади (головно з хорватської та сербської мов) такі ж прецизні, оринальні й мистецькі, як і її малярські та ґрафічні твори. Вона цінений член об'єднання українських письменників Канади „Слово", журнал „Сучасність" гордий на її співробітництво. Її статті про мистецький „кіч" чи враження з подорожі передруковують наші часописи.

Бо попри все — Ліда Палій ще й завзятий мандрівник-подорожник. Не з тих, що їздять „убитими" та трафаретними шляхами на Гаваї, Бермуди чи Каліфорнії, ні. Ліда об'їздить одного року Адрійське побережжя, іншого Єгипет і Близький Схід, ще іншого здовж і впоперек проходить Грецію, а там Ливан, Іран і Туреччину. Всюди вона їздить і ходить сама, вишукує найбільш цікаві та відсталі околиці, занотовує і зрисовує враження. Потім з тих записок родяться нариси, в яких кипить справжня кров і

(Докінчення на стор. 14)

БОЛЮЧА ВТРАТА

Знову свіжа могила. Знову сумна нагода для болючої панахиди, для прощання на вічну розлуку, під акомпаньямент серцеливного жалю „Вічная пам'ять"...

П'ятого квітня, 1977 р., на 75-му році життя, відійшов до вічности бл. п. Петро Пауш, залишивши в горюванні свою рідню. По двадцяти місяцях і восьмому дні,, відходить до вічности його дружина.

Тринадцятого листопада, 1978 р., в Едмонтоні, на 68-му році життя, відійшла до вічности бл. пам'яти Стефанія Пауш, залишивши в горюванні свою рідню, свояків, багатьох приятелів, знайомих та цілу громаду, для якої віддано працювала — трудилася з часу свого поселення в Едмонтоні.

Стефанія Пауш народилася на Буковині, в селі Топорівцях, в родині Поповичів і в дитячому віці приїхала з батьками до Канади, які поселилися в околиці Смокі Лейк, Альберта.

Стефанія Пауш виростала між українськими поселенцями, а успадкувавши по своїх батьках гарячу любов до України та ніжну душу, вона вже у шкільному віці писала поезії, а згодом перейшла на прозу і так поширювала та ошліфовувала свої літературні здібності.

Її оповідання друкувалися в часописі „Український Голос" і в журналі „Промінь". З нагоди 50-річчя Союзу Українок Канади. Літературне конкурсове жюрі наділило Стефанію першою нагородою за оповідання „Тепер Василю, наша черга", „Научка", тощо.

У Смокі Лейк, Стефанія Пауш закінчила публічну школу і там же відвідувала Рідну Школу. Обі ці виховні інституції допомогли Стефанії збагатити й володіти українською та англійською мовами.

1930 року, у Смокі Лейк, Стефанія одружується з Петром Паушем і молоде супружжя переселюється до Едмонтону. Едмонтон, вийнятково рухливий осередок громадського життя українців в Західній Канаді став, неначе, другою теплою родиною для Стефанії Пауш. Вона включається у відділ Союзу Українок, а її гаряча праця, свіжі ідеї чи задуми та світогляд швидко висувають Стефанію на провідні місця. 1954 р., перенесено Централю Союзу Українок до Едмонтону і відповідальний обов'язок-позиція писарки в центральній Управі припадає трудолюбивій Стефанії Пауш. Згодом 1960 р., вибрано її на голову Крайового Союзу Українок. Слід теж згадати, що 1954 року Стефанія була вибрана на становище кореспонденційної секретарки крайової управи.

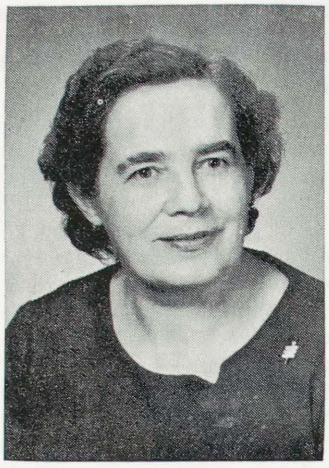

Стефанія Пауш переїхала Канаду від побережжя до побережжя, від півдня до півночі і заглянула майже у кожний найменший осередок там де билося серце української жінки, чи української рідні. Стефанія відвідувала також конґреси КУК та інших організацій та була учасницею на соборах УГПЦ в Канаді та США. За свою щиру працю та відданість, вона отримала почесне членство Союзу Українок Канади.

Був час, коли жіночий журнал „Промінь" ще більш розширював свої крила в часі Стефанії Пауш на пості референтки. З нагоди „Міжнароднього Року Жінки 1975", місто Едмонтон ушановало Стефанію Пауш грамотою для відзначення її суспільно-громадської праці. А на 13 Конґресі Українців Канади у Вінніпеґу, Стефанія Пауш одержала Шевченківську медалю „За громадські заслуги". Своїми змістовними рефератами, промовами та талантом кореспондентки Стефанія вславилась на цілім американськім континенті і кореспонденткою відійшла у вічність.

Хоч навантажена родинними обов'язками та організаційною працею, Стефанія завжди знаходила час помогти і приватним особам в перекладах з української мови на англійську чи навпаки. Ця трудолюбива жінка посвятила сотні годин недоспаних ночей на машинопис 990 сторінок першого Українського зворотного словника укладу д-ра В. Ніньовського і цим заслужила собі на окрему подяку в цій публікації.

Окремою рисою Стефанії вдачі була її то-

лерантність, безмежна гостинність для старших та для діток безпосередня щирість з найтеплішою усмішкою ввічливости і тому уся українська чи чужинна спільнота вітала Стефанію як щиру приятельку, сусіду, опікунку, дорадницю, помічницю чи вийняткову жінку з ніжним материнім серцем.

Дочка Ліда, син Борис, зять Данило й невістка втратили незаступиму мамусю, внуки та правнуки втратили їхню любу бабусю, сестра Емілія і брат Віктор, втратили дорогу і любу сестру, ближній дальші свояки втратили добру і щиру родичку, а різні українські організації втратили хорошого працьовитого й жертвенного члена: українська громада втратила зразкову українську патріотку.

Величаві похоронні відправи за спокій душі Покійної Стефанії Пауш відслужено 15-го і 16-го листопада, 1978 р., в Катедральному Храмі Св. Івана в Едмонтоні, при вийнятково численній участі громадянства. Похоронних обрядів довершив архиєпископ Борис у сослуженні о. митрата А. Хомяка та о. Хруставки.

Тіло померлої складено до гробу на цвинтарі Бічмоунт, а в Авдиторії Св. Івана відбулись похоронні поминки для біля 500 осіб на чолі з о. митратом А. Хомяком, о. Хруставкою та господарем д-ром Л. Фариною.

Хай добра пам'ять про Стефанію Пауш царює між нами в Канаді та її родинній місцевості в Україні.

Іван Ільків

**
*

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ УПОКОЄННЯ БЛ. П. СТЕФАНІЇ ПАУШ

У неділю, 24 грудня 1978 року, українська громада в Едмонтоні відзначила 40-вий день упокоєння широкознаної й особливо заслуженої українки бл. п. Стефанії Пауш.

З приводу цієї сумної події, в 40-вий день, в катедральному соборі св. Івана по Службі Божій відбулась урочисто-жалібна Панахида, що її відправляли: митроф. прот. А. Хруставка, митроф. прот. О. Хом'як і о. Віктор Лакуста, під спів хору собору, диригентка Леся Чумер.

В молитвах на Панахиді, неодноразово було згадано бл. п. Петра Пауша, чоловіка Покійної.

Панахида відбулась при великій участі родини Покійної, зокрема дочки Ліди Касіянчук, яка прибула з Вікторії. Б.К., сина Бориса і його родиною, рідної сестри Емілії з чоловіком і родини, рідного брата Віктора Поповича з родиною та приятелів, зокрема членок Союзу Українок Канади та членства соборної громади св. Івана та інших громад, з якими Покійна від наймолодшого свого віку, багато років щиро й віддано працювала.

По Панахиді в Інституті св. Івана Золотоустого відбувся поминальний обід з участю родини і всіх тих, що були близькими і дальшими приятелями Покійної за час її життя. По обіді коротко промовляли: о. О. Хом'як, пані Анастасія Шемелюк-Радомська, голова Союзу Українок Канади і д-р Левко Фарина, голова Союзу Українців Самостійників.

З приводу несподіваної смерти бл. п. Стефанії Пауш, довголітної і заслуженої провідної членки нашої організації, бувшої голови і теперішньої кореспонденційної секретарки Централі Союзу Українок Канади засилаємо до „Променя" пожертву в в сумі $25.00 на нев'янучий вінок і вічну пам'ять в честь цієї великої і любимої членки нашої організації. Нехай Всевишній поставить її по Свої правиці. Вічна їй Пам'ять.

Союз Українок Канади
ім. Доньки України
Монтреал, Квебек

УКРАЇНСЬКА ПРОГРАМА НА МАНІТОБСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

У 1978 - 79 академічному році на Славістичному Відділі Манітобського університету в Вінніпезі викладається 21 курс з української мови, літератури, фолкльору й цивілізації. Деякі курси Славістичного Відділу викладаються в Колегії св. Андрея. Відділ має програму бакалявра й магістра в повищих дисциплінах. Вписи в цьому році в Славістичному Відділі піднеслись на 20 відсотків. У відділі викладає 5 викладачів: Ярослав Розумний (Голова Відділу), Генріх Вібе, Іраїда Тарнавецька, Василь Ніньовський (1978 - 79 рік) і Наталія Апонюк, а в Колегії — Юрій Мулик-Луцик і о. Олег Кравченко. Останніх оплачує Колегія.

Відділ має 14 стипендій і нагород для студентів україністики в сумі від 100 до 500 долярів. Крім цього в цьому році троє магістрантів україністики одержало стипендії від Канадського Інституту Українських Студій.

У цьому році ступінь магістра одержала Зоряна Гриценко-Лугова і Галина Мухина.

Н. Когуська

„На здобутках минулого..."

Скорочена доповідь виголошена на ювілеї 35-ліття відділу Союзу Українок ім. Софії Русової в Лонґ Бренч, Онт., в неділю 22 листопада 1978 р.

... Сьогодні у Вас особливий день, як вже було згадано — 35-річчя активної діяльности жіночого товариства, відділу Союзу Українок Канади імени Софії Русової. До речі буде відмітити те, що з 140-ка відділів Союзу, які обрали собі за патронес своїх славних письменниць, або громадських заслужених діячок — два відділи — Ваш у Лонґ Бренчу і другий у Саскачевані в містечку Кемсаку носять назву цієї вельми заслуженої і видатної громадянки Софії Русової. А в рік 60-ліття державности України, що його відмічує українське суспільство у вільному світі варто пригадати, що Софія Русова була одною з перших жінок серед членів Української Центральної Ради в Києві, а опісля була головою Української Національної Жіночої Ради.

Все це могло б послужити темою моєї сьогоднішньої доповіді, бо довкола Софії Русової творились широкі обрії українського революційного руху, одначе цю тему ми відложимо до більш догідного часу і форми, а повернемось до більш актуальних питань нашого українського життя, до питань сучасних подій, які таким шаленим темпом чергуються одні за одними й які кладуть печатку свого духа на наше життя.

Ви певно погодитесь зі мною, що живемо в добі могутнього небувалого руху, коли людина опанувала швидкість простору, яка намагається опанувати стратосферу для певних цілей, в добі великих світових подій, серед яких народжуються нові форми суспільних устроїв, в добі великих технічних досягнень, в добі бажань великих потуг запанувати над світом.

І ось серед цієї широкої світової метушні, серед великої маси подій і змін, які завдяки сучасній техніці доходять до нашої свідомости, у нас є свій власний український світ, світ який цікавить нас найбільше й якому присвячуємо кожного дня свою увагу. Це наш рідний світ. Хай і те, що він маленький, одначе ми знаходимо в нім почуття самовартости, почуття самостійности, світ в якім знаходимо захист, в якім відчуваємо ґрунт, підставу для творчої діяльности, світ який оберігає нас, щоб ми не розгубились по чужих дорогах, світ який надає нам права приналежности до одного з культурних народів світу, особливо в той час, коли нам доводиться жити в країні, яка складається з різних народів і бути між ними собою.

В практичній дії цього нашого рідного світу є наші українські організації, збудовані важкими трудами і посвятою наших батьків-піонерів. Організація це наше громадське спільне огнище, яке зберігає нас у нашій своєрідній культурі, у вірі наших батьків, у рідній церкві. Тому тут сьогодні Ваше свято. Ви ті, що святкуєте перемогу ідейности над байдужністю і порожнечею. Ви ті, що творили свій маленький і дорогий Вам рідний світ і з перспективи 35-ти років, дивитесь на пройдену дорогу і на те добро, яке Ви впродовж того часу придбали.

Жіноче товариство ім. Софії Русової є одним з 140 подібних жіночих товариств з'єднаних у крайовій організації — Союзі Українок Канади. Минулого літа ми величаво святкували ювілей півстоліття організації, святкували його по відділах окремою програмою і святкували його Ювілейним З'їздом у Саскатуні. Кожний, що був на цім з'їзді відчув, яку силу має в собі зорганізоване суспільство. Минулорічний з'їзд виніс був постанову, чи клич, що на здобутках минулого будуймо світле майбутнє. Чудова думка, висока ціль, яку треба б втілювати, девіз, як виклик, що стає перед нами.

Тепер спитаймо себе, що ми повинні робити? Які завдання лежать перед нами як організацією? Які проєкти ми виберемо, які повели б до того світлого майбутнього? І в чім властиво полягає ціль нашого світлого майбутнього? Чи воно відноситься лише до нас як організації, яка мала б зростати і матеріяльно і духово? Скажім, що так, бо це була б база, яка давала б нам кращі можливости служити найвищому ідеалові — бути однодушно зі своїм народом в Україні, розуміти його інтереси, стояти поруч нього в його змаганнях за свободу думки, свободу віри, за самостійну українську державу.

І можемо з гордістю відмітити, що світле минуле нашої організації мало таку широку базу діяння. Ми, на початках нашої організова-

ности збудували таку сильну фортецю українського громадського життя в Канаді, на якій зродився і виріс Комітет Українців Канади, на якій формувався Світовий Конґрес Вільних Українців. І хоч структура українського громадського життя в Канаді зазнала великих змін з допливом нової імігрaції, з появою нових політичних груп та ідеологічних відмінностей, основа нашої організації залишається та сама.

Тези нашої діяльности правильні, бо ніяк не можемо забувати про те, що наш народ в Україні ще не здобув свого світлого майбутнього, що Україна сьогодні ціла окупована хоч і не скорена, що Україна на дорозі до світлого майбутнього, але та дорога встелена гострими тернами. І в нас, українців у Канаді, крім бажань наших організаційних здобутків, в глибині серця жевріє огонь бажань світлого майбутнього нашому народові. Тому ми сьогодні, у програмі нашої діяльности, не можемо думати категоріями одної громади, одного товариства, чи одної організації. Нам, живучим серед своїх сусідів ріжних інших національностей, притаманне почуття достойности українця, українки, які в добі прав людини, чи взагалі в добі людських прав, вважаємо, що боротись за ті права то це не лише обов'язок, але й привілей. І ми його маємо.

В нас є ціль, безмежно велика і щиро проста — плекати між собою сильне почуття приналежности до народу, що видав Шевченка, Франка, Лесю Українку, що в новіших часах дав нам ряд великих письменників, таких як Микола Зеров, Михайло Драй-Хмара, Леонід Мосендз, Микола Хвильовий, Максим Рильський, Олександер Довженко та сотки інших, яких на зарінку їх творчости скосила жорстоко чужа ворожа Україні рука, в добу Валентина Мороза, Святослава Караванського та подібних їм, які свідомо пішли на страждання в ім'я великої святої ідеї, в ім'я прав свому народові, в ім'я вільної України, якій належить право бути рівною в колі вільних народів світу.

Чому ми висуваємо сьогодні ці всі питання? Бо досить часто стрічаємось з такими протилежними думками — мовляв життя в Канаді змінилось, українські організації стають пережитком, стають тягарем, наші діти не знають України, вона далеко, хочемо дивитись на життя реально. А такі думки доводиться нам чути і від людей поважних, яких не можна легковажити ані збувати чимбудь. Це добре, що нас журять наші діти, але Україна перестала бути далекою і нашим дітям і нам, бо проблема України перестала бути проблемою українців чи їх організацій. Політичне положення України вивело її сьогодні на міжнародню платформу і наші діти, то є наша молодь побачила У к р а ї н у не як далекий відгомін далекої б а т ь к і в щ и н и батьків, але як націю, якій прислуговує право бути державою. Сьогодні Україна близька, сьогодні за 10-12 годин батько поїде з сином в Україну і покаже йому, як і чому Україну стережуть поліцаї окупанта і має нагоду розказати синові чому її там так стережуть.

Якось то відомий журналіст, Роман Рахманний, в одній зі своїх численних статтей каже таке: „Адже на вид того, що діється в Україні та серед українських іміґрантів і їхніх нащадків, ржа зневіри може підточити, навіть найтвердіші національні душі".

Ось в чім лежить наша небезпека — „ржа зневіри" в нашу громадську працю, яка породжує бадужість, помножує індеферентів, які хоч і не зовсім зреклись свого українства та не в силі виявляти того тепла, якого від них вимагає українська справа.

А слід нам бодай здалеку поглянути на сучасну Україну. Половина світу повернула свої очі на події в Україні. І ми не будемо тут оповідати ані про сльози, ані про те, що нас б'ють, ані про наші кривди і про наші невдачі. Сьогодні ми хочемо вказати на те, що під жорстоким тиском імперіялізму Москви народжується нова українська людина, людина яка здобуде те світле майбутнє свому народові, і все що ми можемо зробити, то помогти тій новій людині, якщо вона буде потребувати нашої помочі.

Можливо, що ця нова українська людина не буде такою, якою вона є у нашій уяві, бо вона проходить крізь горнило терпінь і страждань фізичних і моральних. Можливо, що ця людина творитиме форми державного життя свого народу іншими, творитиме інші форми суспільного життя своєї нації, по своєму, але будьмо певні, що своє життя і свою державу творитимуть в Україні ті, що там є, що за неї тепер змагаються. І не треба бути великим пророком. бо хто слідкує за подіями, хто має здібности візії, той може передбачувати великі зміни ще перед закінченням нашого століття.

Впродовж останнього десятиліття сторінки української, а по части іншомовної преси запов-

нені вістками про арешти, про суди над інакодумаючими, в Україні, про неймовірно жорстокі виміри кари, засуди, тюрми, заслання, психіятричні заклади, протестні довготривалі голодівки в'язнів, бунти політичних в'язнів у таборах примусової праці і остаточно Міжнародня Конференція Людських Прав в Гельсінках, а по ній організація Української Гельсінської Групи у Києві, акти декларації Прав Людини, яких перед очима вільного світу топче грубий московський чобіт.

І щож ми бачимо? Так як колись в нашій історії козацьке військо було заборолом, захищаючи Европу перед дикими ордами степових татар, так і сьогодні хоч і в іншій формі, що зо всіх поневолених Москвою народів геній українського народу дає найбільше своїх найкращих синів, які виходять на кін змагань, які свідомо йдуть на жертву, щоб нести визволення, не лише свому народові, але іншим подібним до них долею. Це вони, в чаді фізичних і моральних терпінь в обличчя своїх мучителів засуджують тиранію панівної влади та її режиму: Микола Руденко, Мирослав Маринович, Микола Матусевич, Левко Лук'яненко, Олекса Тихий, Іван Кандиба, Ніна Строката, Олесь Бердник, о. Романюк і тисячі інших відомих і невідомих імен.

Ось один образець з соток інших, надрукований у „Свободі" з червня ц.р. Це з листа політичного в'язня Мордовського табору до голови Президії Верховної Ради СРСР. І в довгім своїм листі цей в'язень оповідає про знущання над ним КҐБ:

„Після приїзду до Харківської тюрми відповідальні працівники всіляко понижували мене за те, що я розмовляв з ними рідною мовою. А за відмову зняти і віддати нагрудний хрестик вилаяли мене відступником, ворогом і українським буржуазним націоналістом..."

Дозволимо собі пригадати і раніш предтеч, так званих шестидесятників, а саме Валентина Мороза, Михайла Осадчого, Євгена Сверстюка, Данила Шумука, Вячеслава Чорновола, Караванського та інші прізвища відомих і невідомих осіб, яких судять, карають. І це та сама жорстока правда, яку ще за царату на засланні проголосив Шевченко — "...мучусь, караюсь, але не каюсь". І ось це саме „не каюсь" заявляє цілому світові Валентин Мороз, який у стоденній голодівці і фізичних стражданнях проголошує перед світом своє справжнє кредо про Людські Права „Будемо битись". Так як той біблійний Давид, який з голими руками, стає на боротьбу з озброєним силачем Голіятом.

Ось цитати з заяв Валентина Мороза тим, що його судять:

„Ніщо так не сприяло пожвавленню громадського життя на Україні, як ваші репресії. Ніщо так не привернуло уваги людей до процесів українського відродження як ваші суди. Правду кажучи, саме ці процеси показали широкій публиці, що на Україні знову ожило громадське життя. Ви хотіли сховати людей у московські ліси — а замість цього виставили на широку арену і їх побачив цілий світ: Більшість активістів українського відродження стали активістами якраз в атмосфері збудження, викликаного вашими репресіями.

...Ви внесли в сучасний післясталінський етап українського відродження те, без чого він був би ще недозрілим і недопеченим, ви внесли елемент жертовности. Віра виникає тоді, коли є мученики. І ви дали їх нам.

Кожний раз, як тільки на українському горизонті з'являлось щось живе, ви кидали в нього камінцем. І кожний раз виявлялось, що то не камінець а бумеранґ... Ви взяли палку в руки, щоб розкидати вогнище — але замість того тільки підворушили його.

Посадивши мене за ґрати 1-го червня (1970 р.) ви знову запустили бумеранґ. Що було далі — ви вже бачили. П'ять років тому мене посадили на лаву підсудних — і звідти вилетіла стріла. Потім мене посадили за колючий дріт у Мордовію — звідти вилетіла бомба. Тепер ви знову нічого не зрозумівши, нічого не навчившись, починаєте все спочатку. Тільки цього разу дія бумеранґу буде набагато потужнішою. В 1956 році Мороз був нікому невідомим викладачем історії. Тепер його знають...

Мене судитиме суд за закритими дверима. І все одно він стане бумеранґом, навіть коли мене ніхто не почує. Навіть коли я буду мовчати ізольований від світу в камері Володимирської в'язниці. Буває мовчання голосніше від крику. І навіть знищивши мене, Ви не зможете мене заглушити... Знищені часом важать більше, ніж живі. Знищені стають прапором. Знищені — це кремінь, з якого будують кришталеві фортеці в чистих душах...

Національне відродження — найглибинніший з усіх духових процесів. Це явище багато плянове і багатошарове, воно може виявитись у тисячах форм. Ніхто не зможе всіх їх передбачити і сплести настільки широкий невід, щоб охопити процес в усій його ширині...

Національне відродження є процесом, що

має практично необмежені ресурси, бо національне почуття живе в душі кожної людини, навіть тієї, яка, здавалося б, давно померла духово...

Адже нові процеси на Україні і в усьому Союзі тільки починаються. Українське відродження ще не стало масовим. Але не тіште себе тим. В епоху суцільної письменности, коли на Україні є 8000 тисяч студентів, а радіо мають всі, в таку епоху кожне суспільно-вагоме явище стає масовим...

Буде суд. Що ж, будемо битися, — заявляє Мороз— ...саме тепер потрібно, щоб хтось показав приклад твердости і одним махом змив це гнітюче враження, яке створилося після відходу деяких людей від активної діяльности. Випало мені. Тяжка це місія. Сидіти за ґратами нікому не легко. Але не поважати себе — ще важче. І тому будемо битись".

А ось 18 липня цього року, 33 американських сенатори звернулись листом до Володимира Щербицького, Першого секретаря Комуністичної Партії в Україні в обороні Левка Лукіяненка, члена Української Громадської Групи Сприяння Виконанню Гельсінських Угод з осід ком у Києві, щоб його звільнили, хоч би з причини його слабого здоров'я. „Лук'яненко, — закінчують свого листа американські сенатори — вже в минулому зазнав багато страждань і тепер його здоров'я є в поганім стані. Крім того, він вніс прохання в справі виїздної візи. Його звільнення в даний момент мало б позитивний вплив на відносини між Америкою і Радянським Союзом".

Одначе незабаром по цім в м. серпні найбільший американський журнал „Таймс" помістив вістку про поновний засуд Левка Лук'яненка на 10 років тяжких робіт і 5 років заслання у віддалених районах СССР.

Вертаємось до того, про що ми раніше згадували, що під жорстоким тиском московського імперіялізму народжується нова українська людина. В цих кількох образах я насвітлила одну тисячну частину тих подій і людей, які там борються за таке світле майбутнє нашого народу, борються тому, щоб дійсний прапор України знаходивя між прапорами Об'єднаних Націп.

А яке значення, для нас в Канаді, мав би мати той жовтоблакитний прапор біля будинку ОН? Коментарі зайві. Тому ми нашого громадського життя, наших святочних ювілеїв, наших світлих минулих і майбутніх днів, ми ніяк не можемо відділити від української справи, від нашого народу, не бути однодушно зі своїм народом, не відчувати його страждань і не радіти його успіхами.

Одним з дуже важливих питань є таки питання нашого світлого майбутнього тут. А воно залежить від дальшого зросту нашої громади, наших організацій, церкви, рідної школи, молодечих організацій, наших виховних інституцій. Доброго горожанина Канади ми погодили з українським патріотизмом 60 років тому, бо це була одинока дорога до нашого світлого майбутнього. Без нашого світлого майбутнього тут, ми не зможемо помогти нашому народові. Нашим головним питанням, тепер — як поборювати всі ті труднощі, які лежать перед нами, як і в який спосіб зберігати і плекати наше громодське життя, щоб воно було сильним, щоб в нім жила сильна віра в доцільність нашої праці.

У буднях нашої громадької праці, ми забуваємо, що ми в нашім рідним хоч і малім світі служимо великій народній справі, що втрачаючи свої організації а навіть послабивши їх, ми втрачали б своє духове обличчя, ми би тоді перестали бути собою, ми би стали тоді безбарвною сірою масою, яку дуже часто можна побачити на стадіонах кінських перегонів...

Ваше жіноче товариство ім. Софії Русової, як світська організація, відділ Союзу Українок Канади, вклало чимало праці в розвиток цієї громади. Це були Ваші будні, коли Вам доводилось організувати ті численні обіди, базарі, ті випродажі печив та чайні прийняття. На все це була у Вас потреба як засіб існування, для матеріяльного забезпечення ось цієї найважливішої інституції — нашої Церкви.

Поруч такої господарської праці, членство організації зростало також і духово, бо тут воно мало нагоду знайомитись з широкими ділянками з тим усім, що ми називаємо українською культурою. І хоч члени громади дуже часто хвалять жінок лише за смачні обіди, за фінансові пожертви, то не берім їм того за зле, коли вони промовчують інші цінности жіночої вартости в організації. Бо в жіночій організації зростає і поширюється світогляд жінки. Нам важливо мати в організації таких жінок, які поруч своїх господарських обов'язків в громаді, цікавились і широкими ділянками рідної культури. Треба, щоб у нас не бракувало учительок рідних і недільних шкіл, щоб виростали нові кадри журналісток, письменниць, науковців, адепток музичної культури та багато іншого, чим багате наше сьогоднішнє життя.

Лідія Фещенко-Чопівська королевою Української Преси

Українська преса протягом останнього тижня повідомляла, що на Балю Преси, який відбувся у Філядельфії 4 листопада, вибрано Лідію Фещенко - Чопівську королевою Української Преси на 1978 рік.

Життя Ліди зосереджувалося у преріях Ілліною, далеко від українського центру і єдиним контактом з українською мовою була її родина: батьки, дід і баба і 3 брати; жартуючи казали, що Ліда і її брати студіювали українську мову на бабиному університеті.

Але життя Ліди дотепер було дуже діяльне і кольоритне.

В школі Ліда є визначною ученицею і провідницею у всьому. Вона 2 роки була президентом студентського сенату. Вчилася дуже добре, так, що всі 4 роки була членом „Нешонал Онор Сосаєті" Коли був „День студента в Міській Управі" — Ліда була вибрана як „Ситі клерк" і секретарювала під час засідання міської управи.

Ліда є активна в спортах і всі 4 роки була провідницею для дружини футболу і кошиківки, а 2 роки капітаном „чірлідер" дружини.

Вона з замилуванням бере уділ в театральних виставах, є членом міжнародної театральної організації „Теспіян" та шкільної театральної групи.

Хоч її батько не є ветераном, то все ж таки за Лідину активність американський Легіон рішив дати їй „Американ Сітізеншіп Авард" з якого вона є дуже горда. Ці здібности бути провідницею, спонукали Ліду до компетиції з цілого Ілліною для „Лідершип Авард", яку нагороду вона таки виграла. Під час „Сеньор Їр" мужеський клюб „Джейсіс" вибирає найліпших студентів, які є заанґажовані не тільки в науках, але також в позашкільних діяльностях. Цього року Ліда була вибрана „студенткою року" і була відзначена на ширших сходинах цього клюбу; крім того вона дістала грошеву нагороду для продовжування наук на університеті.

Любов до співу спонукала Ліду брати уділ у шкільному хорі, та приватному хорі молоді, з яким вона їздила на турне до західних і південних стейтів Америки.

Ліда любить моделювати. Вона від малих років моделювала перше для льокальних крамниць, а пізніше для інституцій, клюбів і великих крамниць. Найбільше цікавим модельованням було у вікні великої департаментової крамниці в Чікаґо, де був напис: „Вгадай чи вона жива моделька, чи манекен".

Та найбільшу приємність і гордість дають Ліді виступи у багатому і мальовничому українському строї, у якому вона танцює наші народні і стилізовані танці. Вона їх танцює зі спеціяльною насолодою і вкладає в них цілу душу. Вона хоче, щоб американцям сподобався наш рідний танець, щоб вони ним захопилися і колись казали, що бачили своєрідний танок української нації.

Вона часто виступає на концертах талану, на різних американських святах, пропагуючи українське ім'я.

Одним з її виступів був на Всеамериканському Фестівалю Молоді в Нотр Дам Університеті (Американ Ют он Парейд"), де вона своїм „Козачком" здобула друге місце. В Зайон, Ілл., під час святкувань Дня Праці вона описала публиці українське село (яке було намальоване на широкість цілої сцени) з хатою, криницею, садочком і бузьком (лелекою) на солом'янім даху; вона їм сказала про своє походження, а на закінчення затанцювала жвавий український танець. Виступ цей здобув найбільше признання і присутні вставши нагородили Ліду бурхливими оплесками. В Мічіґан Ситі, Індіана, вона брала участь у змаганнях таланту і знов дістала першу нагороду за український танець. Де б вона не виступала (а виступає часто і має вже 363 трофеїв) її ціллю є розказати публиці щось про Україну, або затанцювати український танок, або заспівати українську пісню.

Ліда ніколи не пропустила в часі Великодних Свят обдарувати своїх учителів і ближчих товаришок українськими писанками. Може ближче українських центрів публиці не є вже чуже українське народне мистецтво, але дальше, у глибині американських прерій це є щось нове, про яке вони ніколи не чули і з подивом приймають кожний показ української штуки.

Раз Ліда рішила зробити виставу українських вишивок, килимів, писанок і одягу. Виставу цю взявся спонсорувати американський жіночий клюб віддалений 30 миль від міста, де мешкала Ліда. Вистава була дуже успішна і багато людей її відвідало.

Тепер Ліда студіює на Нортвестерн університеті в Еванстон, Ілліной, де вона належить до Української Студентської Громади.

Ліда є донькою д-ра Юрія і Софії Фещенко-Чопівських, та є внучкою зі сторони батька,

(Докінчення на стор. 14)

МИНУЛЕ ПЛИВЕ В ПРИЙДЕШНЄ

Нова книжка Докії Гуменної

У видавництві Української Вільної Академії Наук у США вийшла книжка Докії Гуменної „Минуле пливе в прийдешнє", присвячена далекому минулому України з шостого-четвертого тисячоліття до наших днів. Авторка у популярному викладі оповідає про перебіг вивчення трипільської культури від часу її знайдення до найновіших сенсаційних відкрить. Перед читачем проходить невідома нам досі прадавня історія нашої землі — виникнення, розвиток-розквіт, а потім і заник цієї багатої культури. Оповідь підтверджена ілюстраціями — зразками цієї культури, викопаними із сейфів землі. Ці ілюстрації рясно доповнюють оповідь-текст.

Дані для повісти взято із важких фоліянтів, з монографій, із звітів та статтей у археологічних публікаціях, від найдавніших до найновіших.

У другій частині повісти авторка ставить питання: чи можемо вважати трипільців нашими предками? І дає на це свою відповідь.

В кінці книжки подано перелік наукових праць, що ними керувалася авторка у своїй візії і що може послужити орієнтиром для тих, які захочуть знати більше про цю, далеко ще невивчену, надзвичайно цікаву добу.

Книжка має 384 стор., 605 ілюстрацій, у твердій оправі. Ціна — $10.00+66 поштова витрата, амер.

Книжку можна набути:

D. HUMENNA
c/o The Ukrainian Academy of Arts
and Sciences the Inc.
206 West 100th Street, New York, N.Y. 10025

СЛОВО ЧИТАЧА ПРО КНИЖКУ ДОКІЇ ГУМЕННОЇ „МИНУЛЕ ПЛИВЕ В ПРИЙДЕШНЄ"

Тема МИНУЛОГО... ПРИЙДЕШНЬОГО така актуальна, у нас особливо, кожної хвилини на часі. Написана ясно, приступно, об'єктивно, з любов'ю, опрацьована на наукових дослідах і джерелах.

Роля жінки випроваджена істотно і правдиво. Схоплений Всесвіт. І превелике число ілюстрацій.

Порівнюючи доісторичні культури із іншими існуючими в тому самому часі, Ви впроваджуєте читача у минулий незнаний світ, де він, читач (особливо той необізнаний з тематикою), може віднайти себе, а що найважніше, почуватися собою.

Тому, дорога Пані, пішліть оті Ваші книжки до товариства, організацій, Шкіл Українознавства, парохіяльних шкіл, крім того, отцям і вчителям індивідуально. Багато з них про ці речі не знають, а навіть собі їх не уявляють. І маю надію, будуть Вам вдячні.

Ванда Урбан

Сердечно ґратулюю за таку цінну працю — безмежжя творчости наших давніх предків — бо це якраз джерело для нашої теперішности і будуччини. Молодь дуже зацікавлена тепер в трипільській кераміці, як бачу по своїх дітях, яких навчаю в Рідній Школі, та їх батьках.

Леоніда Кушнір

Радію, що нарешті я, і напевно багато інших осіб заспокоїть цікавість про трипільську культуру, запізнаючися з прадавньою історією української Землі.

Часто чуться слово „Трипілля", а так мало знається про цю добу.

У своїй бібліотечці маю БЛАГОСЛОВИ, МАТИ!, ЗОЛОТИЙ ПЛУГ, в котрих є натяки про Трипілля, але це не заспокоює жадоби пізнати все про часи цієї багатої культури...

Віра Данець

...Цей твір є високої ціни капітал нашої історії і культури, як з часів сивої давнини, так і цементом побудови грядущої української самостійної Держави. Хвала і честь трудівниці цього скарбу, Д. Гуменній.

Панас Діловський

ЩАСЛИВОГО НОВОГО 1979 РОКУ

всім своїм покупцям і приятелям

бажає

UKRAINIAN PYSANKA GIFT SHOP
Astoria Inn

1145-2nd Avenue Prince George, B.C.

Катерина Буяр

Як підкреслити вашу особистість

Уважайте добре, як добираєте краски до поновної декорації Вашого дому. В цей спосіб Ви скажете людям, що відвідують Ваш дім, про себе більше чим гадаєте.

Психологи стверджують, що прив'язання або нехіть до певних кольорів говорить дуже багато про Ваші внутрішні почування й емоції. Тому що кругом нас маємо дуже велике число ріжних красок, піддайте пробі свою особистість. Якщо Ви сильно любите або не долюблюєте певних красок, будете мати деяку приємність зробити негайну психо-аналізу.

Любите червоний кольор? — Експерти, які студіювали відношення між кольорами а особовістю, будуть підозрівати, що Ви імпульсивний тип, що Ви мабуть балакучі, атлетичні й капризні.

Якщо Ваша краска оранжева, Ви мабуть, товариська, весела та згідна практично з усіми й усім у кожній стадії Вашого життя. Але, Вашим найближчим приятелем буде, правдоподібно, цей останній друг. Ви товариські з природи й не любите бути самітними. Ви хотіли б, щоб увесь світ був милий і лагідний, як вечорами полум'я у Вашому ватрані.

Коли ж любите кольор бронзовий, то Ви будете, правдоподібно, сумлінні, постійні в своїому поступованні й, очевидно, обережні у видатках. На Вас можна полягати, а люди будуть думати про Вас, що Ви літами не змінюєте своїх поглядів. Ви підходите до життя серйозно й Вас бавить, як бачите легке життя інших людей. Однак Вашу добру самодисципліну можуть інші приймати з трудом.

Часто чуєте, що хтось почуває себе „голубо" („блю"). Якщо це Ваша краска, яку Ви дійсно любите, то Ви мусите хіба бути здібними, консервативними, й чулими для себе й інших. Ви помислові, знаєте, як поносити відповідальність і як робити гроші. Ви задоволені з життя і не легко піддаєтеся емоціям. Ви маєте добрий характер і надаєтеся на доброго провідника. Але також маєте нахил бути непотрібно занадто серйозними та триматися уперто тільки власної думки.

А ті, що дуже люблять зелену краску, є свіжої, натуральної, приязної вдачі. Товариське життя стоїть перед Вами отвором включно з усіми матеріяльними користями. Ви маєте тенденцію зайнятися собою, але теж любите брати участь у справах спільноти, любите говорити про інших, але також стараєтеся вести конвенціональне, прикладне життя. Заслуговуєте на любов і пошану інших людей.

Чи ці всі досліди справді подають правдиву характеристику, чи ні, годі дійсно твердити, одначе без сумніву люди сьогодні напевно більше заінтересовані в доборі красок до свойого смаку. Для прикладу в доборі красок на вбрання проломлено давніші консервативні засади й тепер має місце комбінація веселих ріжнобарвних красок. Цей нахил перекинувся також до домів при доборі килимів, меблів, красок на стіни. Одинокою межею ужитку — це тільки особистий смак.

Стефанія Кульба

„ЛІ" МАЛЮЄ, ПИШЕ І МАНДРУЄ

б'ється живе серце. І може саме тому ці враження з подорожі, пера Ліди, так заторкають читача і так промовляють до нього.

Коли б двома-трьома словами характеризувати Ліду Христину Палій — то це постійний визов, пошуки за оригінальним висловом мистецької душі, не-трафаретний патріотизм і формат справжньої Людини. Такої, яку могла вродити тільки Українська Земля, точніше — місто Стрий, яка зросла в Терпилівці пов. Збараж, де ще дитиною зрисувала церкву, що її потім розбила війна 1939-45 років, яку надхнула непокірним і творчим патосом вояцька снага Української Дивізії та якій романтику дала Пластова Організація. Ліда в усіх цих місцях та організаціях, що оформили остаточно її вроджений талант, залишається своїм живим і відзивним серцем, вона справді українка нашої доби і мистець у службі свого народу. Вона буде такою завжди, бо інакше бути не може, не вміє і не хоче бути.

А. Курдидик

ЛІДІЯ ФЕЩЕНКО-ЧОПІВСЬКА

професора д-ра Івана Фещенко-Чопівського, який за часів української держави був членом Української Центральної Ради, міністром Народському українському полі.
ного Господарства та заступником прем'ра міністрів, а на еміграції професором Краківської Гірничої Академії.

Зі сторони мами Ліда є внучкою Константина Клепачівського, який за часів української державности був директором Державного Банку України.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ЯК ДИТИНОЮ, БУВАЛО...

Як дитиною, бувало,
упаду собі на лихо,
то хоч в серце біль доходив,
я собі вставала тихо.

„Що, болить?" — мене питали,
але я не признавалась —
я була малою горда, —
щоб не плакать, я сміялась.

Леся Українка

Дощик, хлопчик і райдуга

Ішов теплий Дощик. а разом із Дощиком ішов вулицею Хлопчик. Дощик і Хлопчик були друзі. Вони завжди ходили в парі. Дощик любив працювати. Він полива в і дерева, й квіти, й кап-кап-капусту на грядках. А ще він мив вікна, щоб людям краще світило Сонечко.

Хлопчик теж не гуляв. Він тяг по калюжках паперового кораблика. На цьому кораблику Хлопчик був кап-кап-капітаном. Так вони йшли-йшли і невдовзі дістались річки.

— До побачення, Хлопчику, — сказав Дощик. — Я іду на той берег.

— Я теж помандрував би з тобою на той берег, — сказав Хлопчик. — Але геть намок мій паперовий кораблик.

— Що ж його вдіяти? — замислився Дощик. Він так замислився, що на хвильку перестав іти й зупинився. А потім сказав: — Ми із Сонечком злагодимо для тебе місток.

Він щось гукнув Сонечку — й над водою вмить з'явилася барвиста Райдуга.

Це знимка маленької Лесі Українки

Хлопчик обережно ступив на Райдугу і почав просуватися вперед.

Якщо ти дружитимеш із Дощиком та Сонечком, ти теж коли-небудь походиш по Райдузі.

Л.С.

Василь Лисенко

ЖУРЧИНІ МАНДРИ

По весні маленького журавлика Журку тато й мама наставляли:

— Ти, Журонько, не лінуйся! Вчись літати. Частіше зринай у небо. Восени ж нам у вирій.

— А куди це — у вирій? — питав Журка.

— До Африки. Аж за сине море. І так це, Журко, далеко, так далеко, що й годі собі уявити. Не кожному з нас стає сили подолати дорогу.

— А до Африки тільки ми полетимо? — питав далі Журка.

— Ні, туди багато різних птахів лине. Хто морозів не витримує, сніговиць. А от горобчики, дятли чи там синиці — ті дома лишаються. І на гостину до них з півночі прилітають снігурі та омелюхи...

— А ми вже назавжди в Африці лишимось? — не вгавав Журка.

— Що ти! — з докором поглянули на нього тато з мамою. — Хто ж свого рідного краю зрікається! Навесні ми обов'язково вернемось. Хай уже яка важка та дорога з ірію...

ПІСЕНЬКА ВЕСНЯНОЇ ВОДИ

З гір на долину
біжу, стрибаю, рину!
Місточки збиваю,
всі гребельки зриваю,
всі гатки, всі запруди,
що загатили люди, —
бо весняна вода,
як воля, молода!

Леся Українка

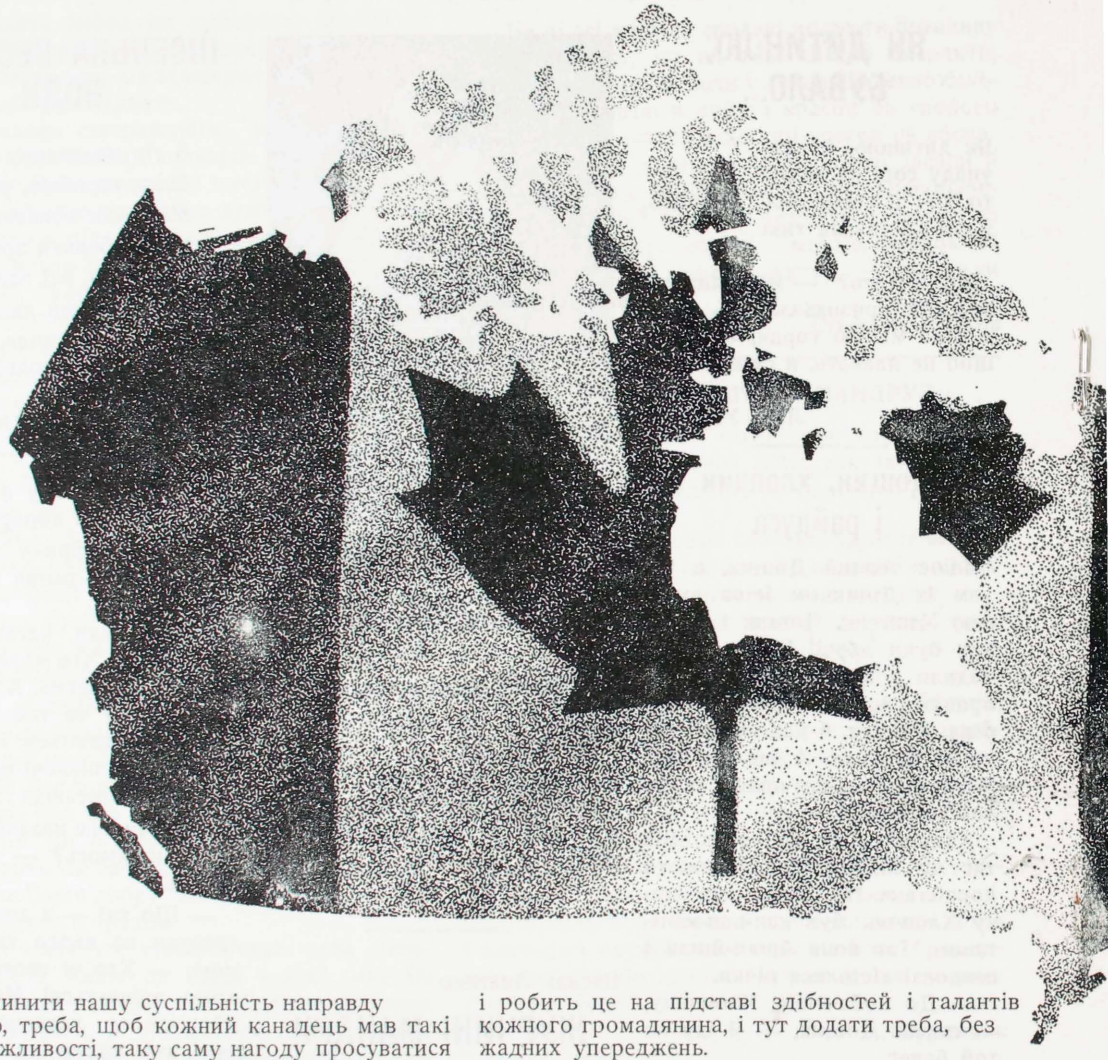

Щоб вчинити нашу суспільність направду вільною, треба, щоб кожний канадець мав такі самі можливості, таку саму нагоду просуватися вперед, щоб бути добрим громадянином нашої країни, бути корисним самому собі і своїй громаді.

При допомозі постійної політики багатокультурности наш Канадський Уряд намагається берегти й поширювати це основне право рівних можливостей. Опрацьовуючи різні багатокультурні програми й почини на всіх ступнях торгівлі, у всіх урядових департаментах, у судівництві та в краєвих радах і аґенціях, Канада сприяє поширенні таких самих можливостей і робить це на підставі здібностей і талантів кожного громадянина, і тут додати треба, без жадних упереджень.

Ваш Міністер Багатокультурности з найбільшою посвятою працює, щоб усі канадці мали рівні можливості без уваги на їх культурну спадщини. Він також інформує про всі заходи Федерального Уряду і невтомно трудиться, щоб вся та різнобічна діяльність віддзеркалювала справжній дух багатокультурности. Люди з різних країн поселюються в Канаді, вони приносять із собою багато культурних ціннощів і багато умінь. Саме це чинить Канаду великою. Коли ж усі канадці, звідки вони б не прийшли,

"В одній Канаді всі ми рівні"

втішаються тими самими правами і привілеями, то ми стаємо міцно об'єднаною, справді демократичною нацією.

Політика багатокультурности вашого Канадського Уряду відіграє важливу роль в тому, та стає свідченням, що в одній об'єднаній Канаді ми всі рівні.

Коли хочете висловити свою думку або одержати більше інформацій, пишіть до

To present your views or to request information, write to:

Multiculturalism
Ottawa, Ontario
K1A 0M5

БАГАТОКУЛЬТУРНІСТЬ -

це єдність через взаєморозуміння.

Honourable Norman Cafik
Minister of State
Multiculturalism

L'honorable Norman Cafik
Ministre d'État
Multiculturalisme

THIRD WORLD CONGRESS OF FREE UKRAINIANS CONCLUDES DELIBERATIONS, ELECTS MYKOLA PLAWIUK AND IVAN BAZARKO PRESIDENTS

The Third World Congress of Free Ukrainians, held in New York City from November 23rd to the 26th, 1978, brought together 507 delegates and over one thousand observers representing over 3,000,000 Ukrainians in 15 countries on four continents.

Convened every five years, the Third World Congress of Free Ukrainians was held in conjuction with the 60th Anniversary of the creation of the Independent Ukrainian State — Ukrainian National Republic. The seven plenary sessions of the Congress considered reports on: "Our Role in the Ukrainian Liberation Struggle" — Borys Potapenko rapporteur; "In Defense of the Child in Ukraine" — Irene Plensky rapporteur; "Activities of the World Congress of Free Ukrainians in Light of the Needs of the Ukrainian Community in the Free World" — Mykola Plawiuk rapporteur; "Economics as the Basic Strength of the Ukrainian Community" — Omelan Pleshkewytch rapporteur; and "The Role of Ukrainian Scholarship" — Dr. Iwan Holowinsky moderator, Dr. Lubomyr Wynar, Very Rev. Dr. Hrynioch, Dr. William Omelchenko, Dr. Omeljan Pritsak, Dr. Bohdan Stebelsky, Dr. Nicholas Chirovsky and Dr. Wolodymyr Janiw — panelists.

During the course of the Congress, the seven standing Councils and Commissions of the World Congress of Free Ukrainians, which operate as permanent bodies between sessions of the full Congress, conducted extensive meetings, reviewed their work and adopted resolutions which were submitted to the Congress for approval. They are:

Council on Cultural Affairs — Dr. Roman Stebelsky Chairman

Social Welfare Committee — Zenon Duda Chairman

Council on Scholarship — Dr. Jaroslaw Padoch Chairman

Human Rights Commission — Senator Paul Yuzyk Chairman

World Coordinating Educational Council — Dr. Roman Tratch Chairman

Coordinating Council of Veterans Organizations — Wasyl Weryha Chairman

Fourty resolutions proposed by the rapporteurs at the plenary sessions and by the standing Councils and Commissions were adopted by the Congress. They include:

— resolution on the Decolonization of the U.S.S.R. The resolution and appended documents (148 pp.) was formulated jointly by representatives of five world organizations: World Congress of Free Ukrainians, Conference of Free Byelorussians, Eastonian World Council, Lithuanian World Community and World Federation of Free Latvians. The resolution was presented to the President of the 33rd United Nations General Assembly, Mr. Lievano, who indicated that he would transmit the document to the relevant U.N. bodies for their consideration. Briefly, the resolution calls on the United Nations to apply its relevant decissions on self-determination and national independence to the U.S.S.R., "the last colonial empire in the world".

— program for the Defense of the Child, which will coincide with the United Nations Year of the Child in 1979. The action is expected to center around the plight of children in Ukraine who are persecuted, for their religious or national upbringing primarily in the home, by the regime.

— W.C.F.U. statement of solidarity with the struggle for national, political, religious and social rights in Ukraine.

— W.C.F.U. statement of support for the struggle of all nations in the U.S.S.R. for their national liberation, including the right of the Jewish minority in Ukraine to their minority rights and the right to emigrate and also the right of the Crimean Tartars to return to the Crimea in Ukraine.

— resolution calling for the release from Soviet concentration camps of the arrested members of the Ukrainian Public Group For The Helsinki Accord: Mykola Rudenko, Oleksa Tykhy, Mykola Matusevych, Myroslav Marynovich, Lev Lukianenko and Petro Vins.

— statement of support for representatives of the Ukrainian Public Group For The Promotion Of The Helsinki Accord who were exiled to the West: Leonid Plyusch and General Petro Grigorenko.

— resolution on the violation of the rights of Ukrainian minorities in Poland, Czechoslovakia and Rumania, particularly the right of Ukrainians to return to their ancestral homeland now under Polish control who were dispersed throughout Poland following World War II.

— program for coordinating the work and publications of Ukrainian academic organizations and the issuance of a joint academic journal in the Ukrainian language.

— program for the achievement of the final stages of the full economical development of the Ukrainian community based on the principle of economic self reliance.

— program for coordinating the education programs of Ukrainian community schools and the establishment of more Ukrainian secondary (high) schools accredited by their respective governments which operate in the Ukrainian language.

Also, several constitutional amendments were adopted with regard to expending the number of organizations represented in the W.C.F.U. These changes were adopted as a result of the dynamic growth of Ukrainian communities inthe Free World and the subsequent creation of new organizations.

FOUR FORMER POLITICAL PRISONERS ATTENDED THE CONGRESS OF WCFU

Ukrainian political prisoners who were exiled to the West, Leonid Plyushch, Gen. Petro Grigorenko, Viktor Borovsky and the latest to arrive in the United States, Nadia Svitlychna, attended and actively participated in vertually all of the sessions and programs associated with the Third W.C.F.U.

The four unanimously supported the reports and documents concerning the repressions in Ukraine, particularly the campaign to decolonize the U.S.S.R., and described how each of them became a victim of the Kremlin's policies.

PRESS CONFERENCE ON THE DECOLONIZATION OF THE USSR

On Wednesday, November 22, 1978, a special press conference was called by the five world organizations sponsors of the resolution to decolonize the U.S.S.R. The guest speakers were: Leonid Plyushch, Gen. Petro Grigorenko, Nadia Svitlychna and a former Lithuanian political prisoner, Simas Kudirka. Prior to the press conference, Yuri Shymko, M.P. from Canada and the Secretary General of the World Congress of Free Ukrainians, presented the President of the 33rd United Nations General Assembly, Mr. Lievano, during a 45 minute meeting in his chambers, the decolonization resolution. Mr. Lievano requested several copies of the document so that he could transmit them to the Third and Fourth Committees of the General Assembly as well as to the United Nations Human Rights Committee and the Committee of 24 (the decolonization committee).

The four former political prisoners underscored the relevance of the decolonization document with respect to the human rights movements inside the Soviet Russian Empire. General Petro Grigorenko and Simas Kudirka read prepared statements indicating that the struggle in the U.S.S.R. has placed the question of self-determination and independence for the nations in the U.S.S.R. as the priority item in their demands. Leonid Plyushch and Nadia Svitlychna also stressed the national character of the rights movements in the Soviet Union.

Following the press conference which was held at the Church Center for the United Nations, the four former political prisoners and representatives of the five sponsoring organizations visited the United States Mission to the United Nations and the Canadian Mission. At the U.S. Mission they met with Mr. Edward Mezvinsky, U.S. representative to the U.N. Commission on Human Rights, for over 2 hours and presented him with the decolonization document. At the Canadian Mission the delegation met with H. E. Mr. Barton, the Canadian Ambassador to the U.N. who also accepted the document and said that the External Affairs Department would review its contents and provide instructions to the Mission with regard to further steps by Canada on this issue.

Also, during the week of the Third W.C.F.U. delegates from the United Kingdom, Belgium, Brazil, Argentina, Australia, France, Venezuela, Federal Republic of Germany and Italy visited their Missions to the United Nations and met with representatives to the Third and Fourth Committees of the General Assembly who were presented with the decolonization document.

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Пожертви на Музейну Фундацію

(продовження)

45.00 дол: — А. Забродська — Ленсинґ, Мишиґен, США, в пам. померших із родини Кудрик.

40.00 дол: — Емілян і Ктерина Василів, Анна Тордон.

35.00 дол.: — п-во Е. Угринюк.
12.00 дол.: — Петро Веселовський.

8.00 дол.: Маланія Хомин — Вакав.

20 дол.:

Саскачеван — Катерина і Дмитро Дутка, Аделя Зависляк, Василь Франко, В. Сенків, Дмитро М. Королюк, Яр. Лозовчук, з нагоди 86-го року життя Гафії Янішевської, Нестор Ткачук, з нагоди 86-го року життя Гафії Янішевської, Ярослав Метрунець, Юрко Костинюк, Галина Шевчук, Яків Кіндрачук, В. Сопатик, Володимир Голик, Доротея Панчук, Анна Марусяк, Софія Краковець, Оля Лабюк, Анна Кардаш.

Манітоба: Дорис Кристанович, К. Будзінська, Анна Гудима, Зеновія Крип'якевич в пам. А. Сарчук, Анна Стечишин в пам. А. Сарчук, М. Пелешок, Анна Бабинець, К. Венґер, М. Левицька, Марія Мандзюк, Кароліна Романик, А. Гудзій, Е. Білич, Соня Галас, Ґрейс Карпяк, о. і добр. В. Слюзар, Савеля Павлик, Йосиф Бігун, М. Лос, Євген Подольський, Марія Хвалюк, Неллі Шевадуцька, Ф. А. Байбас, Анєля Топоровська.

Онтаріо: Л. Гучковська, Марія Іванець, А. Гринків, А. Гуцал, Марія Ґургула, Е. Панчишак, Варвара Логин, Маланія Яремко, А. Ландяк, І. Паскалюк, І. Миколяк, Наталя Вацик, Ліда Лібець, Олена Мишкевич, Констанц Чомій.

Брит. Колюмбія: Марія Костюк, Уляна Гомола, Олена Дзюбенко, Теодор і Ліна Садович, Наталія Іванишин, Доня Мазур.

Альберта: Теодота Клим.

Квебек: О. Шевчук, М. Випрук.

Мишиґан, США: Расел Павлюк, Анна Букса.

15 дол.:

Саскачеван: Денис Ткачук з нагоди 86-го року життя Гафії Янішевської.

Манітоби: Н. А. Сохацька, Ф. Горбан, Франка Юрків, Єлисавета Зучкан в пам. сл. п. А. Сарчук, М. Бобей, Михайло М. Русин.

Онтаріо: Б. Богдан, В. Кузьменко, А. Бойчук.

Альберта: Параска Саламандик з нагоди 86-го року життя Гафії Янішевської, А. Ґреґорі з нагоди 86-го року життя Гафії Янішевської.

Брит. Колюмбія: М. Стасів, М. Котик.

По 10 дол.:

Онтаріо: Анна Ковальська, Марія Савик, Марія Шебець, Олена Маковецька, Т. Олеськів, Галина Олексюк, К. Баюс, П. Дибко, С. Черепаха, Оля Мойсюк, К. Козак, Анна Білоус, Сіда Стриховська, Т. Швед, Ева Струс, Марія Пасіка, Параска Онушко, Анна Корней, Н. Стретді, Е. Гребенюк, С. Саврук, Наталя Балл, Т. Дудка, М. Пелепяк, Марта Гуменюк, Л. Мукевич, Марія Божик, Е. Петрашко, Л. Пережак.

Саскачеван: О. Петруляк, Софія Давидюк, Федір Козакевич, Анна В. Дмитрук, Никола Е. Ґорчинський, Михайло Воронюк, Федір Коропатнюк, М. Павлюк, Кароля Возняк, Анна Спікула, Яким Ганущак, проф. і п-і Д. Максимюк в пам'ять покійної Анастасії Мисак, Едмонтон, В. Савчук, Марія Заліщук, Дора Костецька, Марта Савчук, Павліна Павлишин, Ірина Семчук, Анна Родак, Оля Ґоґол, Дора Лопащук, Сейді Гладун, Анна Стусик, Олекса і Галина Деннис, Розалія Крайник, Марія Грабенюк, Петро Курковські.

Манітоба: Анна Стандрик, п-і А. Перепелюк, п-во Прокіпчук, Марія І. Ілюк, Т. Никифорук, Катерина і Никола Колибаби, Богдан Шувера, А. Доброгорський, Доня і Яким Онищук, Йосиф Лучик в пам'ять жінки Агафії, П. Ігнаш, Стефанія Петрів, Михайліна Монастирська, Марія Бонтей, Марія Солоника, Катерина Мех, М. Лусенків, А. Балас, Д. Дущак, М. Прончук, К. Рибак, О. Юзвишин, А. Шевель, Б. Соломон, М. Бабяк, Т. Тополевська, Д. Борек, М. Кушнірик, А. Кузів, О. Дячик, А. Калинюк, М. В. Марко, Никола Гуменчук, М. Зайців, А. Ґрезеговська, Наталія Крип'якевич і п-і Соня Пелех в пам. пок. А. Сарчук, С. Дерев'янчук, М. Джус, М. Кушляк, Наталя Пелешок, Никола Зюбрак, Марія Бородій, Женя Матієшин, Анна Боклащук, Анастасія Дмитерко в пам. дочки Лесі Василенко.

Альберта: Ф. Ганночко з нагоди 86-го року життя Гафії Янішевської, Катерина Міських в пам. добр. Слюзар.

Брит. Колюмбія: Керолин Шенян, Зеновія Талпаш, В. Купчанко, Анна Воробець, Олександрія Тимчук.

Квебек: Марія Борис, Д. Слободян, Н. Романишин, А. Прокопюк.

По 5 дол.:

Манітоба: Марія Кульбаба, Тоня Стасюк, Ґиня Гаврилюк, М. Д. Чайковський, Антін Шевчук, Марія Давидюк, Василька Танон, Анна Ткачик, Марія Кіянська, Марія А. Шепіт, Єлисавета Халатурник, Гафія Олійник, Софія Сторожук, Іван Андрушко, Антін Андрушко, Іван Чепига, Йосифа Музика, Анна Цесмиструк, Анєла Ґавронська, І. Гоменюк, М. Шепіт, о. Т. Міненко, А. Касіянчук, Іван Смук, Анна Богослович, С. Харенко, С. Собкович, А. Вахняк, Анна Данильчук в пам. А. Сарчук, Анна Григор в пам. А. Сарчук, І. Чимук, В. Ковальчук, К. Роґан, Д. Рибак, А. Музичук, К. Карпінська, А. Азарянська, К. Гикава, Анна Прочук, Еффі Саламон, Степан Курчак, Олекса Курчак, Маія Швайковська, Павліна Буґера, Миртел Гор-

Провінційний З'їзд Союзу Українок в Манітобі

Перша сесія Союзу Українок в Манітобі відбулась в Вінніпегу, в авдиторії Катедри Пресв. Тройці, 1175 Мейн вулиці, вечером 10-го листопада 1978 р., при заповненій залі делеґатами та гостями з Вінніпегу та ближчих і дальших відділів в Манітобі. На залю офіційно з прапорами насамперед увійшли Сумківці під звуки співу сумківського гимну. Потім за ними увійшли голова Пров. Екзекутиви з секретаркою з прапором Екзекутиви, за ними голови інших відділів зі своїми прапорами, під звуки гимну Союзу Українок.

Після величавого входу, голова Пров. Екзекутивв, добр. Ю. Лучак, офіційно відкрила з'їзд, та попросила митр. прот. Ф. Керніцького до молитви. Після молитви вшановано хвилиною мовчанки відійшовших членів СУС.

Предсідниця покликала до президії слідуючих осіб: Пана І. Паламарчука від ТУС, пана Б. Романика від СУМК, проф. П. Кондру від Колегії Св. Андрея та двох секретарок від Пров. Екзекутиви Союзу Українок: Добр. Г. Слюзар та пані Д. Черевик. Привіти з'їздові склали: п. Паламарчук, Б. Романик і проф. Кондра. Пані М. Юрків представила стипендіята, який дістав нагороду у Славістичному відділі Манітобського університету за свій есей Тараса Малюжинського, студента теології в Колегії Св. Андрея. Тема його есею була: „Роля і становище української мови в Українській Православній Церкві в Канаді". За свій есей він отримав $100.00 від Манітобської Пров. Екзекутиви. Дякуючи, Тарас сказав, що молодь потребує помочі, та що він старатиметься працювати для української справи.

Далі предсідниця передала програму кураторові філії Музею Союзу Українок — пані А. Павлик. Пані А. Павлик згадала початки заснування цього Музею та представила гостя-доповідача від Централі Музею в Саскатуні — пана Ореста Заставного. Після доповіді були питання в справі будови Музею та плянів на майбутнє.

Предсідниця, добр. Ю. Лучак, подякувала п. Ів. Юркову за приготовлення підставок до прапорів. Вона також щиро привітала всіх делеґатів з-поза Вінніпегу.

Після офіційного закінчення сесії молитвою, яку провів о. Заліщук, відбулося чайне прийняття, улаштоване місцевими відділами Союзу Українок.

В суботу 11-го листопада, відбулась окрема сесія Союзу Українок в приміщенні Колегії Св. Андрея. Голова, добр. Ю. Лучак, відкрила сесію, добр. М. Керніцька провела молитву і відспівано гимн Союзу Українок.

Після полагодження формальних і ділових справ слідували привіти делеґаток відділів: Л. Українки, Вінніпег — пані П. Ігнаш, Кн. Ольги, Вінніпег — пані Г. Онуфрейчук, Л. Українки, Транскона — А. Гудима, Л. Українки, Овкборн — А. Боклащук, Л. Українки в Давфині — добр. М. Шадурська, Доньки України в Роблині — пані П. Бугера, О. Кобилянської в Роза — пані М. Чубей, Л. Українки в Мензі — пані Ю. Друль, Св. Ольги в Толстой — пані К. Долинчук.

Після цього, секретарка Д. Черевик перечитала привіти з Вайти, Флин Флону, Сондавн, Давфину, Етелберту, Брендону.

Слідувало читання звітів діяльности членів екзекутиви за минулих два роки.

О год. 11:00 ранку, членки Союзу спільно з членами ТУС, СУМК і Колегії вшанували поляглих під час Панахиди в Каплиці Колегії.

По цім сесія дальше продовжувалась. Добр. Г. Кіцюк виголосила доповідь: „Невже це захід сонця".

Пані Д. Терновецька від контрольної комісії внесла вотум довір'я уступаючій управі.

Склад Манітобської Провінційної Екзекутиви на 1978 - 79 рік:

Голова — добр. Юстина Лучак
1-ша заст. голови — Марія Мандзюк-Сеніцька
2-га заст. голови — Соня Бейзик
Рек. секретарка — добр. Галина Слюзар
Кор. секретарка — добр. Анастасія Міненко.

Референтки: Молодшого СУМК — Ольга Завісляк, освіти — Докія Черевик, шкільництва і стипендій — Марія Юрків, „Променя" й архіву — Єлисавета Білич, Жіночої Ради — Єлисавета Зучкан, Канадської Асоціяції Консументів — Силвія Анклевич.

Контрольна комісія: Домка Терновецька, Стефанія Керелюк і Ширлей Собкович.

Окружні представниці: Клавдія Долинчук — Толстой, Марія Андрейчук — Давфин, Анастасія Грицак — Овкборн.

Музейний комітет: Голова — Орися Лучак, куратор — Ангелина Павлик, 1-ша заст. голови — Анна Юрійчук, 2-га заст. голови — Кароля Романик, рекордова секр. — Василина Кутний, кореспонд. секр. — Теодора Гаврисишин, касирка — Франя Юрків.

Інші членки Комітету Музею: Розалія Кондра, Зоня Крип'якевич, Галина Онуфрійчук, Одарка Смореньг, Емілія Луценків, Соня Пелех, Марія Кушнірик, Катерина Мех, Марія Мандзюк-Сеніцька, Галина Бабій і добр. Ю. Лучак (як голова Провінційної Екзекутиви).

За внеском пані П. Ігнаш і піддержкою пані Е. Зучкан обі запропоновані листи Екзекутиви та Музейного комітету прийнято.

НОВІ СПРАВИ:

1) Голова, добр. Ю. Лучак подякувала всім членкам, які погодилися працювати, а відійшовшим членкам по-

---

бай, Марія Друль, Марія П. Друль, Марія Чвалюк, Наталія Скоцеляс, Наталія Друль, Джессі Друль, Розалія Пелешок, Катерина Друль.

Саскачеван: Гриць Мальований, Степан Котик, Стефанія Дутчак, Вікторія Багнюк, Катерина Гуда, Ева Білокрила, Анна Парнета, Еффі Скегар, Катерина Коропатницька, Марія Мельниченко, Катерина Никорак, Василина Стадник, Еффі Стадник, Дора Одовійчук, Катерина Коропатницька, Розалія Нудима, Катерина Волощук, Лаврентій Мачула, Мартин Томащук, Н. Д. Чабан.

Альберта: Марія Стратійчук з нагоди 86-го року життя Гафії Янішевської.

Брит. Колюмбія: Е. Фрескул.

Онтаріо: Богдан Фургаль, Анна Герасименко, Єлисавета МикДермик.

бажали доброго відпочинку та назад повернутися до праці. Накреслила плян праці на майбутнє, а саме: розвинути освітню ділянку, включити в наші ряди молодших жінок, та присвятити більше уваги молоді, українським школам та садочкам.

Референтка „Променя", пані Є. Білич, повідомила, що вона отримала уже деякі побажання від членок відносно змісту „Променя", їх перечитала присутнім і заявила що ці побажання доручить референтці „Променя" при Централі.

3) Порушено тему навчання української мови в державних школах. В дискусії брали участь слідуючі пані: Д. Черевик, М. Юрків, А. Назаревич — усі три з Вінніпегу та добр. М. Шадурська з Давфин і М. Чубей з Роза. Застановлялись над методами та іншими проблемами.

4) Музей. — Підкреслено що наш головний Музей та його філії треба піддержувати, і в своїх відділах творити комітету на збірку грошей та експонатів.

5) Слово від пані Н. Когуської слідувало, в якому вона висловила вдоволення з приводу цього з'їзду. Сказала що живемо в такій добі, коли українська справа пішла на міжнародний форум. Важне є щоб ми мали віру в себе, що наша праця є важна. Незадовго відбудеться Світовий Конгрес Вільних Українців і добре було би, щоби більше членок взяли участь у цьому Конгресі.

6) Ще один внесок був: Щоби зробити тасьму з гимну Союзу Українок і вислали до відділів.

На організаційний фонд пров. екз. склали відділи і поодинокі учасниці $369.00. На стипендійний фонд — $170.00.

Галина Слюзар і Докія Черевик —
секретарі з'їзду

ЗВІТ ДВО-РІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МАНІТОБСЬКОЇ ПРОВІНЦІЙНОЇ ЕКЗЕКУТИВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Роки 1976 - 78 були заповнені цікавими подіями та зворушливими моментами і я вдячна, що мала нагоду **бути учасницею цих подій.** До таких подій належав 50-літній Ювілейний З'їзд в Саскатуні 17 - 21 серпня 1977 р.

Звертаючись в цей час до членок екзекутиви, я хотіла б висловити їм найсердечнішу подяку за їхню співпрацю за останніх два роки і вручити їм словесний букет троянд, ...хоч на папері. Цей склад управи на 1986 - 78 рік, не згадуючи себе — як голову, був такий: Уступ. голова — М. Мандзюк, 1-ша заст. голови — Г. Кіцюк, 2-га заст. голови — Р. Кондра, рекорд. секр. — Г. Слюзар, кореспонд. секр. — Д. Черевик, касирка — В. Ковальчук. Референтки: Філії Музею — А. Павлик, Молод. СУМК — О. Завісляк, освітня — Г. Матвіїв, шкільництва — А. Шевель, горожанства — Е. Зучкан, „Променя" — Є. Білич, стипендій — М. Юрків, архіву — А. Сарчук, до Жін. Ради — А. Стельмащук. Контрольна комісія — Д. Тарновецька, Д. Бабинчук і А. Гудима. Окружні представниці — С. Долинчук, М. Андрейчук, і Н. Грицак. Голови вінніпегських відділів: при Катедрі — Г. Яременко, при Соборі — В. Ковальчук, в Трансконі — А. Гудима.

Всі повище-згадані одиниці щиро працювали на своїх становищах і ми разом поділяли, як радісні, так і сумні події, зокрема коли несподівано відійшла від нас у вічність бл. п. А. Сарчук, одна з наших щиро-відданих працівниць в Союзі! Вічна Їй Пам'ять!

Ми співали! Хто може забути різні хорові виступи, зокрема постанову п'єси „Тополя", яка звернула на себе увагу всіх учасників величавого бенкету влаштованого в залі Катедри Пресвятої Трійці, дня 1-го травня 1977 р. з нагоди вшанування бувших голів Провінційної Екзекутиви? (Дивись в журналі „Промінь" за м. серпень 1977 р.)

Ми зустрічались! Влаштовуючи чаї, зокрема в нашому городі, де мали можливість вітати усіх хто своєю присутністю збагачував таку зустріч. При одній зустрічі 7-го серпня 1977 р. всі членки відділу скористали з рецепти на смачний сирник, що подала добр. Г. Слюзар.

Ми подорожували! Велике число членок Екзекутиви виїхало до різних місцевостей, зокрема до Портедж Ля Прері для 13-го листопада 1977 р. щоб вшанувати там довголітню членку, пані Ткачук. Дванадцятого жовтня 1978 р. членки Екзекутиви, пані А. Павлик, Д. Тарновецька, А. Стельмащук, С. Романик (музей) і я відбули надзвичайно милу зустріч з членками у Вайта, Манітоба та з членками інших місцевостей біля Вайти, які на цю зустріч з'їхались.

Весною 1977 р. пані А. Павлик і я супроводжали пані А. Шемелюк-Радомську, яка своєчасно відвідала усі відділи Союзу у Манітобі. По своїй змозі я виїжджала з пані А. Шемелюк-Радомською до відділів, які знаходились поближче міста Вінніпегу. В травні 1978 р. пані Люба Кут зробила подібну поїздку по відділах в справі музею, і цього разу пані А. Павлик і я виїжджали до тих відділів, де нам було можливо. На цьому місці висловлюю подяку усім окружним представницям за опіку наших гостей у Ваших околицях!

Ми нараджувались! З'їзд в 1977 р. відбувся у формі семінара і ми, при участі панелістох з різних частин Манітоби, турбувались справами набуття нових членок до відділів, про питання Рідної Школи, та взагалі плянували працю, яка має нас зберегти і яка має запевнити нам ще кращу майбутність. (Дивись „Промінь" за м. травень 1978 р.).

Розмови та доповіді! Зі свого становища прийшлося мені багато готуватись з різними виступами, на яких треба було багато говорити, чи читати доповіді. Я була учасником Конгресу Комітету Українців Канади (7-го жовтня 1977 р.), де виголосила доповідь в часі панельної дискусії на форумі зібраних представниць Конґресу Комітету Українок Канади; темою моєї доповіді було: „Засіб приєднання молодих сил в ряди організацій".

Своєчасно відкривала різні чаї по наших відділах та в Інституті Просвіти на запрошення Ліги Визволення України. В залі УНО, дня 26-го лютого 1978 р. виголосила реферат на Святі Героїнь. Промовляла до членок Союзу Українок в Трансконі дня 7-го лютого 1977 р., та на бенкеті „Матерей-Дочок", в залі при Катедрі Св. Тройці у Вінніпегу, що влаштовували Сумківці цієї ж Катедри. Відкривала подорожуючу виставку експонатів у „Манітоба Мюзіюм ов Мен енд Нейчюр", на запрошення Манітобської Філії Музею. При кожній нагоді підчас парафіяльних свят, я висловлювала привіти в імені Провінційної Екзекутиви, та від нашого членства, взагалі.

Ці два роки пройшли скоро, немов блискавицею, але в праці час десь скоро й незамітно діваеться. Будемо спільно просити в Господа й дальшої допомоги щоб Господь поблагословив усім нам надалі бадьоро працювати для добра нашої організації, Церкви та взагалі для розвитку й користі нашої Української спільноти в Канаді!

Ю. Лучак, голова

Новий федеральний Child Tax Credit

parents

ПРОСИТЬСЯ ЦЕ ПРОЧИТАТИ

Вам вільно відтягати від податків аж до суми 200 долярів за кожну дитину — в залежності від того, якою є сума прибутків вашої родини.

Якщо сума прибутків вашої родини становить менше як 18 тисяч долярів на рік (це значить чистий прибуток ваш і вашої родини), то вам вільно відтягати по 200 долярів за кожну таку дитину, яка підлягає приписам про таке відтягнення. Якщо прибуток вашої родини становить суму навіть бульшу як 18 тисяч долярів на рік, то вам усе таки може прислуговувати повна чи часткова виплата — в залежності від числа ваших дітей.

Формуляри („аплікаційні форми") нової системи відтягання за дітей вашого оподаткування (Child Tax Credit) ви отримаєте в прилозі до чека допомоги для дітей за місяць січень цього року. Уважно прочитайте ці інструкції, а тоді виповність цей формуляр і вишліть його разом з вашим виповненим податковим формулярем (Income Tax Return) та із довідкою про стан допомоги для ваших дітей (your statement of Family Allowances).

УВАГА!

Якщо вам буде потрібна поміч у ближчих інформаціях, зверніться до найближчого бюра Health and Welfare або до бюра Revenue Canada Taxation, і вони вам там допоможуть. Деякі приватні бюра також можуть допомогти порадити в цьому, але їхні послуги в порадах можуть вас часом коштувати не менше як 15% відтягнених сум. Тож старайтеся уникати цього роду видатків.

Health and Welfare Canada
Santé et Bien-être social Canada

Monique Bégin, Minister

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Замість китиці живих квітів на свіжу могилу дорогої приятельки, вірної дочки українського народу, бл. п. Стефанії Пауш, в її світлу пам'ять складаю $12.00 на журнал „Промінь".

Родині покійної — дочці, синові та онукам висловлюю щирі співчуття.

Марія Юрків, Кемсак, Саск.

— — — — —

Кладу китицю квітів на свіжу могилу незабутнього приятеля, бл. п. Івана Глуха, який відійшов у Вічність 11 липня 1975 р. в містечку Четем, Онт. в його світлу пам'ять складаю на журнал „Промінь" $12.00.

Марія Тембіковська, Четам, Онт.

— — — — —

Замість квітів на могилу нашої покійної членки, бл. п. Марії Левченко, Українська Православна Громада Св. Івана Хрестителя в Норт Бетелфорд, Саск. складає нев'янучий вінок в сумі 15 долярів на журнал „Промінь".

Родині висловлюємо глибоке співчуття, Покійній Вічна пам'ять.

За управу громади — К. Маліцька, секр.

— — — — —

Відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Трійці у Вінніпезі складає $10.00 на журнал „Промінь" на нев'янучий вінок бл. п. Анни Семочко, яка упокоїлась 10 жовтня 1978 р. Родині висловлюємо щирі співчуття.

За відділ — Оля Ковальчук, секр.

— — — — —

Так сталось, що замість передплати на наступний рік від Михайлини Гамонів — пересилаю 10 долярів на нев'янучий вінок на журнал „Промінь" на її свіжу могилу, яка упокоїлась 1 грудня 1978 р.

Хай цей маленький дар буде щирою і сердечною згадкою про мою невіджалувану дружину.

Д. Гамонів, Калгари

— — — — —

У першу річницю смерти мого дорогого батька бл. п. Юрія Павлишина, який упокоївся 24 грудня 1977 р. в Ґудів, Саск., складаю нев'янучий вінок, і в його світлу пам'ять засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Донька Настасія Микитюк, Вернон, Б. К.

— — — — —

У сьому річницю упокоєння дорогого мужа, батька і дідуня, бл. п. Миколи Яківця, який упокоївся 27 грудня 1971 року складаю нев'янучий вінок у його світлу пам'ять і засилаю $5.00 на фонд „Променя".

Дружина Марія Яковець, Брентфорд

— — — — —

У світлу пам'ять нашої членки, бл. п. Анастасії Лимар, яка упокоїлась 10 грудня 1978 р. на 79 році свого життя, відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері засилає $10.00 на „Промінь".

Покійній Вічна Пам'ять.

Л. Митрук, голова П. Клюкевич, рефер.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу дорогого батька і дідуся бл. п. Івана Федака який упокоївся 3-го грудня 1978 року, в його світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Степан і Юстина Талпаш

Замість китиці нев'янучих квітів на могилу нашої дорогої доні і мами Ярослави Цюник у дев'яту річницю смерти 18 грудня 1969 року в Оттаві, засилаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Мама і тато Світальські, діти — син Роман, доні — Галя і Люба, сестри — Оля і Леся, Ватерфорд

— — — — —

У пам'ять моїх дорогих родичів, бл. п. Николая і Домки Гакманів складаю $4.00 на журнал „Промінь".

Дочка Домка Українець, Росбирн, Ман.

— — — — —

У першу річницю упокоєння нашого дорогого мужа, батька і дідуся Петра Мудрого, який відійшов у вічність 2 лютого 1978 р. у Торонто Дженерал шпиталі, складаємо в його пам'ять $25.00 на „Промінь".

Дружина — Анастасія,
син Богдан, невістка і внуки

— — — — —

Відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні складає $10.00 у світлу пам'ять Стефанії Пауш, довголітньої провідної членки нашої організації, яка упокоїлась 13 листопада 1978 року. Вічна їй пам'ять.

Засмученій родині висловлюємо наше глибоке співчуття.

За відділ — Ніна Вірстюк, кор. секр.

— — — — —

Відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні складає $10.00 на журнал „Промінь" у світлу пам'ять Джесі Садової, яка упокоїлась в червні 1978 року. Вічна їй пам'ять.

Засмученій родині висловлюємо глибоке співчуття.

За відділ — Ніна Вірстюк, кор. секр.

— — — — —

Замість квітів у другу річницю мого дорогого мужа, бл. п. Антона Стецика, який упокоївся 4 вересня 1977 р. в його пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Юлія Стецик, Гамільтон

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого чоловіка і батька бл. п. Миколи Бігуна, у 27 річницю його смерти замість китиці квітів на його могилу складаємо $7.00 на журнал „Промінь".

Дружина Параска Бігун і сини —
Тома, Йосиф і Василь, Реджайна, Саск.

— — — — —

Членки відділу ім. Лесі Українки в Овкбирн, Ман. складають $10.00 на журнал „Промінь", нев'янучий вінок у світлу пам'ять нашої дорогої членки, бл. п. Василини Піць, яка упокоїлась 18 липня 1978 р. у Овкбирн. Вічна їй пам'ять.

За відділ

Анна Баклащук, голова Марія Старенька, секр.

— — — — —

У десяті роковини відходу моєї дорогої мами, бл. п. Анни Кейко, яка упокоїлась 2 лютого 1969 року, у її світлу пам'ять замість китиці квітів на дорогу могилу засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Хай пам'ять про Покійну буде завжди з нами.

Дочка Катерина Друль, Норт Бетлфорд, Саск.

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Івана Івака, який упокоївся 9 листопада 1978 року в Торонто і в пам'ять покійного засилаємо $15.00 на журнал „Промінь".

(Д-р) Мартин і Оля Чепесюк, Торонто

— — — — —

На свіжу могилу нашої дорогої мами і бабусі, бл. п. Анастасії Лимар, яка упокоїлась 10 грудня 1978 р. у Ванкувері, у її світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дочки — Олександра Николюк і Олена Дзюбенко з родинами

— — — — —

Замість нев'янучого вінка у світлу пам'ять заслуженої громадянки, бувшої голови Союзу Українок Канади та секретарки Центральної управи, бл. п. Стефанії Пауш, засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Відділ ім. О. Басарабової у Вакав

О. Шевчук, голова К. Луцюк, секр.

— — — — —

У перші роковини упокоєння моєї дорогої дружини, бл. п. Анастасії Мисак, яка відійшла у вічність 23 лютого 1978 р., у світлу пам'ять покійної складаю 12.00 на журнал „Промінь".

Стефан Мисак, Ню Вестминстер, Б. К.

— — — — —

Відділ ім. Савелі Стечишин в Келовна, Б. К. складає китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Стефанії Пауш, яка упокоїлась 13 листопада 1978 р., в її пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь". Всій родині висловлюємо глибоке співчуття.

За відділ — Зеновія Талпаш

— — — — —

У третю річницю смерти мого любого мужа, бл. п. Семена Хаби, який відійшов від нас 17 лютого 1976 року, кладемо нев'янучий вінок і в світлу пам'ять покійного засилаємо $10.00 на „Промінь".

Дружина Анна Хаба з родиною, Редвотер, Альберта

— — — — —

У п'ятнадцяту річницю смерти мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Василя Бевша, який упокоївся 20 жовтня 1963 року і

В п'яту річницю смерти мого дорогого незабутнього сина, бл. п. Віктора Бевша, який упокоївся 8 лютого 1974 року в глибоків смутку і жалю згадуємо їх і молимось за них.

В їх світлу пам'ять складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $20.00 на „Промінь".

Мама Таїсія Бевш-Копил з родиною, Торонто

— — — — —

У першу річницю бл. п. мого незабутнього брата Григорія Кошарного, який відійшов у вічність 17 лютого 1978 р. в м. Лондоні в Канаді, складаю на нев'янучий вінок $10.00 на журнал „Промінь". Хай пам'ять про Покійного буде завжди з нами.

Сестра Дора Бобро з родиною, Ст. Кетерінс, Онт.

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять моєї мами, бл. п. Зеновії Вакарчук, яка впокоїлась 15 жовтня 1978 року в Йорктоні. Хай цей скромний дар $10.00 на журнал „Промінь" буде сердечною згадкою на свіжій ще могилі дорогої мами, баби і прабаби.

Дочка Параскевія Семенюк, Йорктон

— — — — —

У першу річницю смерти мого дорогого мужа Івана Зазулика, який упокоївся 5 січня 1978 року в Сарнії, в його пам'ять складаю $15.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Дружина Марія Зазулик, Сарнія

— — — — —

У четверту річницю незабутнього мого мужа, батька і дідуся Петра Гриника, який відійшов від нас на вічний спочинок 25 грудня 1974 року, складаємо у його світлу пам'ять $25.00 на „Промінь".

Дружина Софія, син Микола і внуки, Едмонтон

— — — — —

Кладу китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу моєї дорогої мами, бл. п. Йосифи Чепесюк, яка упокоїлась 3 жовтня 1978 р. у Тандер Бей. У її світлу пам'ять складаю $20.00 на журнал „Промінь", якого Покійна читала і високо цінила. Вічна їй пам'ять!

Дочка Анна Стасів, Тандер Бей

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу моєї дорогої мами, бл. п. Софії Литвин, яка упокоїлась 24 листопада 1978 р. у Тандер Бей, засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Покійній вічна пам'ять!

Дочка Марія Пресунька, Тандер Бей

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу сина нашої членки, бувшого члена нашої церкви, бл. п. Василя Солодюка, який упокоївся 20 грудня 1978 року, членки відділу ім. Х. Кононенко в Блейн Лейк, засилають у світлу пам'ять покійного $10.00 на „Промінь".

За відділ — Марія Цьона, Блейн Лейк

У десяту річницю нашої дорогої дружини, мами і бабуні, бл. п. Ксені Тихонької, яка упокоїлась 17 лютого 1969 року в її світлу пам'ять складаємо $12.00 на „Промінь".

Орися Май з родиною, Ст. Кетерінс, Онт.

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої членки, бл. п. Софії Корміш, яка упокоїлась 1 грудня 1978 року, в її світлу пам'ять засилаємо $5.00 на „Промінь". Родині висловлюємо щире співчуття.

За відділ О. Пчілки в Норт Бетлфорд

О. Ружецька, голова К. Білик, реф.

— — — — —

Замість квітів на могили наших рідних — брата Василя і братової Юлії Музиків, які відійшли увічність — Юлія 4 листопада 1977 р., а Василь 27 січня 1978 р. у Гамільтоні, в їх пам'ять складаємо $10.00 на „Промінь".

Антін і Стефанія Музики, Тандер Бей

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу дорогої сестри Надії Тихончук, складаю в її пам'ять $5.00 на „Промінь".

Сестра Анна Мушка, Оттава

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

СВЯТО КНИЖКИ І ПРЕСИ В ТОМУ ЖУРНАЛУ „ПРОМІНЬ"

Місяць жовтень здавна є традиційним місяцем книжки, а також і преси. Значення книжки і преси в житті народу, це мірило його культури. Від найдавніших часів були люди, які досвід і практику свого життя хотіли передати своїм нащадкам. Це довело їх до винаходу письма. Початкого вони креслили рильцями, на табличках, списували важливі події на папірусі і пергаміні. Далі дійшли до винаходу друкарської штуки, що зробило книжку поширеною для загалу. Люди почали тоді книжками і газетами користуватисщ, як засобами порозуміння, чи виміни думок. У книжках чи пресі, зберігається спадщина досвідчених людей, вислід їх праць в якихсь ділянках, усе це чим можуть користати у будуччині наступні покоління, а також для поступу, уліпшення і тяглости певних ділянок праці.

Наша книжка чи преса, це наш дорадник, а часто учитель. Вона є полем до вияву наших талантів, змагань до кращих здобутків. При помочі українського друкованого слова, українські письменники, чи поети, в минулому причинились у великій мірі до закріплення української свідомости свого народу, за що часто були карані і гинули. У теперішній час в Україні їх провідну ролю в українськім суспільстві знов видно, за що і тепер є одні з перших покарані. Отож з пошаною згадаймо носіїв українського слова, наших вчених, письменників, поетів на рідних землях. А тим що знайшлись у вільному світі, даймо моральну і матеріяльну підтримку в їх творчій праці для збереження і плекання нашої культури. Ми раді, що маємо тепер чисельну українську пресу, яка здебільшого сповняє своє завдання поза межами рідного краю. Все це базується на відданій праці редакторів, та патріотичній свідомості громадянства, яке підтримує морально і матеріяльно нашу пресу. Українська преса не має настільки комерційних платних оголошень, ані інших міцних фінансових підвалин. Тому українські видавництва, присвячують місяць жовтень пресі, та в тому місяці звертаються до громадянства, незабувати за вагу своєї преси, давати більшу моральну і фінансову підтримку.

Звичайно прийнято організувати Свято Книжки і преси, щоб познайомитись з новими виданнями, заохотити молодь до читання книжок і журналів, підтримати видавництва матеріяльно.

Українська жіноча преса, а зокрема наш журнал „Промінь", потребує також пильної уваги і підтримки. Є багато спеціяльних жіночих проблем та і загальних, яким присвячує свою увагу жіночий журнал. У міру сил і талантів, виконується велика безперервна праця для ширших кіл українського жіноцтва. Очевидно, найбільше підтримують таки членки Союзу Українок Канади, якого „Промінь" є офіційним органом. Ми раді, що до праці „Променя" гуртується чимало співробітниць, поеток, чи журналісток, одначе у великій мірі треба завдячувати читачкам, що всебічно підтримують журнал.

Видавати журнал нелегко. Треба узгляднити смак і засяг зацікавлення читачок, які належать до різних соціяльних груп, а також походять з різних земель. Тому в журналі мусять бути порушені різні ділянки жіночого світу. Всеж незважаючи на труднощі, жіночий журнал „Промінь" є доволі популярний і розповсюджений. Матеріяльні засоби журналу це передплати, оголошення, пресовий фонд і добровільні датки. Отож докладаймо усіх сил, особливо у місяці кампанії нашої преси, влаштовуймо вечірки на ту ціль, підтримуймо розвиток нашого журналу і української преси взагалі.

Галина Михальчук,
реф. журналу „Промінь"
Провінційної Схід. Екзекутиви

СВЯТО КНИЖКИ

Відділ Союзу Українок при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні влаштував 22 жовтня 1978 Свято Книжки силами місцевих артистів.

Культурно-освітній комітет під проводом Марії Косташ зорганізував інструментально - вокальний концерт, в якому взяли участь Зоня Лазарович (скрипка), Віра Байрак (сопрано) і акомпаніятор Давид Обергольцер. Програма була цікава і різноманітна. Концерт почався виступом скрипачки Зоні Лазарович, яка майстерно виконала „Сонатину" з трьох частин і „Думку" композитора М. Гайворонського. Тут вона виявила розуміння форми твору і вміння передати його слухачам.

Далі слідував виступ співачки Віри Байрак, яка проспівала чотири пісні: „Ти знаєш про це", муз. З. Лазарович, Слова В. Симоненка; „ На зеленому горбочку" муз. Г. Верьовки; „Реве, гуде негодонька" муз. Л. Левітова, слова Лесі Українки і „Ой, у саду, у садочку" муз. С. Німади. Віра володіє гарним приємного тембру голосом. Її спів відзначається рівністю голосу, делікатною фразою і щирим відчуттям змісту пісні. Перший відділ закінчила скрипачка Зоня Лазарович. Чарівним ліризмом прозвучали два твори — „Вокаліз" муз. М. Шербина і „Осінь" обр. Ю. Конюка.

У другому відділі Віра Байрак проспівала аріозо Галі з оп. „Заграва" муз. А. Кос-Анатольського та в'язанку пісень з оперети „Циганка Аза" муз. Рождественського. Три твори А. Кос-Анатольського „Романс", „Куяв'як" і „Оберек" виконала Зоня Лазарович. Віра Байрак проспівала „Коли я тебе пригадаю" та „Ніч" (обр. З. Лазарович).

Обидвом артисткам акомпаньював Давид Обергольцер. Він виявив себе досвідченим піяністом - акомпаніятором, який розуміє всі деталі як вокального, так і інструментального мистецтва. За закінчення концерту Віра і Зоня виконали два дуети — „Білі троянди" і „Зірки серпневі" (обр. З. Лазарович).

Голова жіночого товариства Анна Томнюк подякувала всім трьом учасникам концерту та вручила їм чудові квіти та дарунки. Після концерту відбулось чайне прийняття. Багато присутніх висловлювали надію, що незадовго знову будуть мати нагоду почути вищезгаданих талановитих артистів.

Валентина Доброліж

Провірте, чи Ваша передплата заплачена наперед. Тим улекшите працю редакції і заощадите коштів упімнень.

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ БЛ. П. ІВАН ІВАК
Вілл Сант П'єр, Квебек

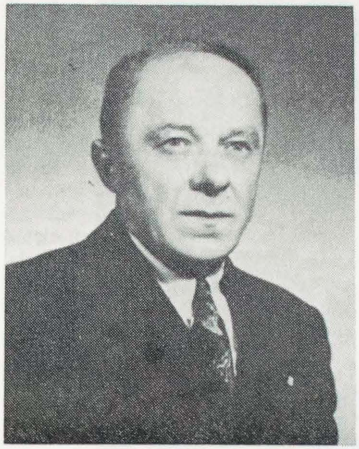

Ділимося сумною вісткою з усім українським громадянством, що 7-го листопада 1978 року відійшов у вічність бл. п. Іван Івак.

Іван Івак народився в селі Турильці, повіт Чортків (в Україні). Під час першої світової війни, бувши ще молодим хлопцем, Іван вступив добровольцем до Січових Стрільців, був на Великій Україні, а по закінченню війни повернувся до рідного села. У 1927 році виїхав до Канади, до своєї сестри яка жила у Вінніпезі. Під час депресії, Іван виїхав тягаровим потягом до Монтреалу, а згодом оселився у містечку Вілл Сант П'єр, Квебек, де заклав шевську майстерню у котрій працював майже до кінця свого трудолюбивого життя. У 1941 році, Іван одружився з Наталкою Древняк. Пізніше, разом з дружиною стали основоположниками Української Православної Церкви Святого Юрія Переможця в м. Лашін, Кв., де був вибраний: головою будівельного комітету, головою громади у роках 1950 - 1951 і 1966 - 1968, головою культ.-освітнього комітету, головою батьківського комітету, головою ювілейного комітету під час святкування 25-ліття існування парафії, був членом контрольної комісії. Покійний мав лагідну вдачу і працював гармонійно з членами заряду. Похоронні відправи відслужили о. настоятель Г. Планіда і митр. прот. Є. Чижів, зі співом церковного хору під диригентурою І. С. Козачка. Похоронено бл. п. Івана Івака на громадському цвинтарі Св. Юрія Переможця в Лашін, Кв. Покійний залишив у глибокому смутку: дружину Наталку, дочок Олю Флемінг і Славку Сандер, двох унуків та ближчу і дальшу родину в Канаді й Америці. Під час поминального обіду у громадській залі, співчуття родині Покійного склали: о. Г. Планіда — від себе з добродійкою, О. Міщенко — від громади; співчуття і слово про дбайливу працю Покійного з дружиною і дочками, пані А. Колісник — родинні спогади молодечих літ.

Від родини, щиро дякувала всім присутнім, дочка Покійного Славка Сандер. У пам'ять покійного мужа Наталка Іван зложила щедрі дари на Колегію Св. Андрея, на місцеву Церкву, на церковний хор і на місцевий відділ Союзу Українок Канади.

На пом'ищення некрологу зі знимкою і прес. фонд „Променя", з загальної збірки було уділено $33.00, до того п-во Василь і Юстина Боднар (з Торонта), у пам'ять покійного вуйка дали чек у сумі $25.00 — разом $58.00.

Управа і членство відділу С.У.К. ім. Княгині Ольги складає сердечні співчуття засмученій родині, а добра пам'ять про покійного Івана Івака хай залишиться між нами на завжди.

Р. П.

БЛ. П. ПАВЛО СТЕПОВИЙ

Ділимося сумною вісткою, що 14 жовтня 1978 р. на 76-му році життя відійшов у вічність Павло Степовий з Ґримсбі, Онт.

Бл. п. Павло Степовий залишив у глибокому смутку дружину Емілію, дві дочки з зятями, Олю і Володимир Куць, Орисю і Макара Сушка та шестеро внуків. Він любив понад все свою церкву, свій народ і свою родину. Ця велика втрата не тільки для родини, але для українського суспільства взагалі, бо ми втратили громадського діяча і мистця.

Павло Степовий відомий працівник на церковно-громадському полі, особливо у Виндзорі раніше, а пізніше в Ґримсбі, Онт.

Павло Степовий знаний за вироби різних дерев'яних речей, а особливо за виріб бандур, яких він зробив 87. Ці бандури знаходяться в різних капелях та приватних домах, по цілій Північній Америці. Як також в „Нешонал Мюзіюм оф Мен" в Оттаві, а також в Осередку Української Культури і Освіти у Вінніпезі.

Підчас поминального обіду після похорону була переведена збірка на пресу, якою занялися пані — Марія Пасека і Анна Кіт. Всього разом зібано $135.00, з цього $50.00 на журнал „Промінь".

Хай канадська земля буде для покійного Павла Степового легкою.

Вічна Йому пам'ять!

Н. Н.

ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.
ПАМ'ЯТІ ТРЬОХ ЧЛЕНОК

Події із Божої волі, як склались у місяці жовтні 1978 року, вразили наших членок відділу ім. Олени Пчілки при Церкві Св. Володимира. До двох тижнів часу, віддійшли від нас на вічний спочинок, наших три заслужених піонерки основниці нашої церкви, і відділу С.У.К.: Параскевія Юриїв, Йосипа Чепесюк і Анастасія Глуханюк, усі три уже дочекались поважного віку свого трудящого життя. Працювали вони, де лиш їх рук і проводу було потрібно. Прикрашували і чистили в церкві, подарували прикрасні вишивки, які залишаться на довгий спомин про ролю старших сестриць, печеня проскурок, вбирання Божого Гробу, чи Різдвяних прикрас.

У відділі С.У.К. при церкві давали підтримку у праці, фінансових справах, підготовці усяких імпрез, заохочували молодших членок до праці. Йосипа Чепесюк ще й тим відзначалась ,що усе була першою, складала поважні суми грошей на церковні потреби, і освітньої-культурні цілі.

Похоронено наших, усіма шанованих членок, із почестями, світлом і прапором Союзу під проводом нашої

голови відділу, пані Варвари Бойко і членок численної родини покійних, яких багато поприїжджали із інших місцевостей, членів Громади, друзів, ближчих і дальших знайомих. На обличчях присутніх був жаль, що уже не буде між нами більше тих дорогих осіб з усмішкою на устах, на Богослуженнях, зборах, імпрезах, або не почуємо тих поучаючих слів. як бл. п. Анастасія Глуханюк, що не зважала на свій вік, але усе заохочувала до праці. Пригадую її слова — „мені уже вісімдесятка минула і я ще готова по моїй змозі працювати, чому ви не можете?"

Бл. п. Йосипа Чепесюк: „Мені дев'ята десятка минуло, але вам „хай Бог помагає" у вашій корисній праці". І так відходять наші трудящі заслужені працівники на церковнім і народньо-культурнім полі. І щоб вшанувати їх світлу пам'ять наш відділ ім. Олени Пчілки призначив 50 долярів пожертву, а це 25 долярів на Крайовий музей С.У.К. в Саскатуні, а 25 долярів на журнал „Промінь", який вони високо цінили і читали.

Вічна їм пам'ять, а спомин про них хай залишиться на усе між нами.

С. Мендик, секр. відділу

У 20 РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ

Замість квітів на могилу бл. п. Параскевії Анклевич від відділу Доньки України в Ріджайні, Саск.

Кожне товариство має заслужених членок, які своїм прикладом і невтомною працею заслужили на пошану. Одною з таких була покійна Параскевія Анклевич. Вона була нашою почесною членкою і при церкві почесною сестрицею. Інтелігентна, свідома і гідна наслідування. Вона своєю доброю вдачею і вирозумінням здобула собі багато приятелів. Це була наша „мама". Вона, крім своїх дітей, здобула собі любов і пошану в багатьох „дочок", як вона нас звала; а ми в заміну, відчули любов до неї, як до рідної мами.

Покійна перейшла багато труднощів, але ніколи не нарікала. Вона була глибоко-релігійна, і вірила в краще наше майбутнє. Пам'ять про неї ніколи не пройде мимо, бо покійна лишила так багато милих споминів про себе. Її вишивки є по цілій Канаді де б тільки поглянули, в церкві чи в хатах її приятелів, всюди є її пам'ятка, своїм дітям, внукам і правнукам лишила ті вишивки як милий спомин по собі. Наша мама прожила гарний вік, але вона не змарнувала свого життя, коли не вишивала та мала велике замилування до читання. Її бібліотека заповнена книжками, ще багато є книжок, що люди визичають.

Вона виховала гарні діти і дожила, щоб натішитися правнуками, була щира і жертвенна на народні цілі. Вона посвятила свій час для церковної праці, жіночого товариства і свого улюбленого вишивання. В нашій церкві осталось порожне місце, де Покійна так багато років молилась, і ми скрізь відчуваємо її втрату.

Марія Корпан, приятелька родини

ВІД РОДИНИ

Пані Корпан пригадала і дала всі заслуги за життя нашої дорогої мами, а ми дочки і син прилучуємось і посилаємо жертву 50 долярів на пресовий фонд „Променя", на котрий наша мама так довго очікувала.

Спи спокійним сном наша дорога мамо, а пам'ять про тебе поміж нами буде вічною.

Дочки: Анна Мудра, Наталя Мельничук — Ріджайна і **Катруся Янчинська,** Монтреал і **брат Казимир Анклевич** — Келгарі.

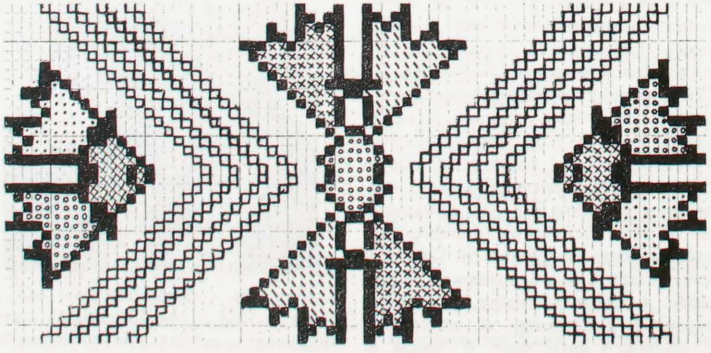

Взір вийнятий з форми кола і обрамований вусиками з чорної стебнівки. Цілість легка й оригінальна.

Краски ниток DMC: ■ — чорна, X — червона, / — зелена, ° — жовта, • — помаранчева.

ВРУЧЕННЯ СТИПЕНДІЙ

Освітньо-культурний комітет відділу Союзу Українок Канади Доньки України в Реджайні започаткував вручення кожного року стипендій двом членам відділу для студіювання українознавства на Університеті Реджайни. Висота стипендій покриває вступ на навчання і закупно книжок.

На рік 1978, ті які одержали стипендії є Маруся Думанська і Соня Пахолик.

Згаданий комітет також зарядив відвідання і оглядання бібліотеки та показ фільмів, щоб в той спосіб ближче познайомити членство з матеріялами, які можна набути для вивчання українознавства і для розваги.

За освітньо-культурний комітет:

Ґеня Свинарчук, Фіялка Губик

Оля Патрилюк, голова, вручує стипендії Марусі Думанській і Соні Пахолик.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ТРАНСКОНА, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулись 6-го грудня 1977 р. в церковній залі. Збори відкрила голова А. Гудима, привітавши присутніх членок і попросила о. Міненка провести молитву. По молитві хвилиною мовчанки вшановано покійних членок відділу. Предсідницею зборів була А. Гудима, а секретаркою Г. Шипит.

Членки заряду і комітетів здавали звіти з цілорічної праці відділу. Голова А. Гудима дала свій звіт і склала сердечну подяку всім членкам за щиру співпрацю. У відділі є 40 членок.

Під час 1977 року було 8 місячних зборів, одні святочні, та одні річні збори. На зборах читаємо обіжники, кореспонденцію і різні матеріяли.

Діяльність відділу: членки роздавала кошики з овочами до наших старших і хворих членів громади, ходили з колядою разом з церковним хором, приготовили новорічну Маланку з вечерою і з танцями, Святу Йорданську вечерю для членок і членів громади, відбули свято Лесі Українки при зборах, відділ підтримав фінансово кандидатку від нашої громади на королеву під час карнавалу „Веселки", приготовили спільне Великодне свячене, набули прапор смолоскип — символ Союзу, ми мали велику приємність гостити в себе голову С.У.К. пані Анастасію Шемелюк-Радомську. Відділ влаштував весняний чай, також і приготовили обід з програмою для отця Міненка з родиною у святкування їхнього 25-літнього ювілею одруження, приготовили обід на храмове свято, ми вислали дві делеґатки на з'їзд до Саскатуну, а також на Провінційний з'їзд у Вінніпеґу. На рік 1976 - 77 вдалося відновити Рідну школу котру провадять і навчають української мови студенти з Колеґії Св. Андрея, також є Недільна школа і школа українських танків. На 30-го жовтня наша громада з гордістю відбула Архиерейську візитацію, служив Блаж. Митрополит Андрей і в той самий час було посвячення нашого Іконостасу. На цей день членки приготовили обід. Відділ разом з Шкільним комітетом приготовили пирогове пущення, прихід з якого призначений на Рідну і Недільну школу. Ми приготовляли похоронні перекуски, видали 2 бенкети, дали печива на відкриття літньої оселі „Веселка", на карнавал, на спільне чайне прийняття для Блаж. Митрополита Андрея на подвір'ю його резиденції.

Відділ жертвував: на церковний фонд іконостасу $2,000.00, центральний організаційний фонд $20.00, провінційний фонд $20.00, „Промінь" $15.00, Музей $15.00, заплатили бюджет до Централі.

Фінансовий звіт — осталось з 1976 року — $924.99 приходи за 1977 рік — $5,180.08, розходи за 1977 рік — $4,631.72, осталось у банку — $1,473.35.

Заряд відділу на 1978 рі: голова — А. Гудима, 1-ша заст. голови — Г. Шипит, 2-га заст. — Е. Робак, рекорд. секр. — С. Собкович, касирка — В. Савчук; референтки: культурно-освітня — К. Майданюк, М. Нижник, журналу „Промінь" — Г. Гуменюк, Української школи — І. Шувера, господині до кухні — П. Савка, Л. Борискевич, С. Роій, Ґ. Гуменюк. Архіву — А. Харенко. Контрольна комісія — Ф. Смук, Г. Чубатий, І. Шувира. Відвідування хворих — Л. Борискевич, П. Савка, А. Богославець. Телефонічний комітет — К. Майданюк, А. Ковальчук, П. Марадин.

Г. Шипит, секр. зборів

ЙОРКТОН, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. ПЧІЛКИ

Річні збори відділу відбулися в середу 22-го листопада 1978 року в Українській Православній Авдиторії. Збори перепровадила голова пані Левіна Вінтоник. Парох о. прот. С. Зузак провів молитву. Секретаркою

зборів була добр. Галя Зузак. Вшановано чотирьох членок відділу, які впокоїлися продовж року а також кореспонденційна секретарка — Параскевія Семенюк — прочитала кореспонденцію відділу, що включала — 7 обіжників централі С.У.К., 4 обіжники з Пров. Екзекутиви, 30 листів і 24 карток подяки. Написала 40 листів, та видрукувала список членок для заряду і комітетів. Заст. голови — Наталя Гешка була присутня на всіх зборах відділу та на шістьох засіданнях заряду і комітетів. Допомагала голові, коли було потрібно. Касирка — Олеся Піць подала такий звіт: З 1977 року осталося в касі — $17,115.08. Прихід у 1978 році — $107,979.85. Розхід у 1978 році $115,695.50. У касі залишилось $9,399.44.

Головні пожертви відділу: — на сплачення Авдиторії $61,000.00, на Музей Союзу $100.00, на пресовий фонд „Променя" $65.25, для КУК на скульптуру погрудля дост Діфенбейкера $200.00, на працю культ.освітнього комітету при громаді — $300.00, на „Нирсінє Говм" $200.00, оселі Тризуб — $75.00, на стипендію української мови — $50.00, на фундацію Івана Стратійчука $25.00, поборювання рака $20.00, вінок полеглих вояків $14.00, допомога 11-тьом дітям, що перебували на оселі Тризуб $55.00.

Бібліотекарка — Орися Василишин доглядала книжки в бібліотеці відділу та визичувала їх.

Культ-освітня реф. — Анна Цимбаліста подала, що відбулось свято Лесі Українки, День Членства, лекції писання писанок для дітей та сумківців, показ історичних та народніх строїв, пані Л. Лабюк з Канори — доповідь та прозірки Музей С.У.К., на зборах прочитано статтю на тему „Свята Державности", жіночий хор виступав кілька раків підчас різних імпрез.

Реф. „Променя" — Орися Василишин зібрала $144.00 на передплати. Всіх тільки 31 членок передплачують журнал „Промінь" між ними 5 нових.

Від комітету членства — Фіялка Станіцька у звіті сказала, що підчас Членського чаю вшановано 12 нових членок і відзначено одну членку грамотою за 25-літню приналежність до С.У.К. Вписалося 6 нових членок. Відділ начислює 127 членок, з них 7 почесних. Цього року чотири членки впокоїлося а дві виїхали з Йорктону. Від винаймлення Авдиторії — Єлисавета Білан повідомила, що відбулося 32 бенкети, 14 весіль, 4 поминальних та 14 похоронних обідів, 3 концерти та 47 разів гри в „Бінґо".

За Недільну Школу звітувала Єлисавета Білан. Було 68 дітей зареєстрованих у Недільній школі. Діти брали участь у концертах — св. Миколая, Тараса Шевченка та День Матері. Підчас Візитації дівчата встеляли квітами дорогу Митрополитові до церкви а також виступали в концерті в день свячення нової Авдиторії. Підчас Різдва ходили колядувати. Хлопці служать по черзі біля Престолу підчас св. Літургії, та діти співають молитву „Отче Наш" в церкві під проводом добр. Г. Зузак.

Від мистецтва — Вероня Трофанюк повідомила, що до місцевого Музею при відділі подаровано 23 різних експонати. Від добродійного комітету — Анна Денисик вислала членкам 13 картак поздоровлень, 15 співчуття та 6 вінків на похорони. Членки відділу по черзі відвідують хворих по шпиталях. На Великдень обдаровують пацієнтів у шпиталі „свяченим". Передплачують „Промінь", „Український Голос" та „Вісник" до місцевого шпиталю. Від Сестрицтва — Гафія Равлюк признала, що членки щиро виконують свої обов'язки відносно своєї черги чищення церкви.

За Українську школу звітувала Орися Дереновська. Учащало 26 дітей, які поділені на три клясі. Було 31 лекцій. Навчання відбувається кожного четверга від 4:00 до 6:00 год. Учительками були: Орися Дереновська, Галя Зузак і Людмила Марівцан. Діти виступали на трьох концертах. На закінчення навчання роздано дітям свідоцтва Української школи. Пресова рефер. — Славка Скварчук — давала дописи до місцевих англомовних газет про відбуті збори та імпрези відділу.

Від Архіву — Славку Скварчук повідомила, що почала книжку архіву, до якої входять вирізки із газет про діяльність відділу та знимки з різних влаштованих імпрез.

За СУМК говорила Наталя Гешка. Була 23 члени СУМК. Місячну працю цього року розділено на чотири частини: 1) збори, 2) культурно-освітня, 3) соціяльну та 4) мистецтва. Для здобуття фондів — відбирають плащі підчас різних підприємств, ходили колядувати, брали участь в концертах.

Куховарські книжки — Наталя Гешка. Куховарські книжки дуже успішно продаються, тому замовлено ще 5,000 книжок. Від Комітету печива — Євгенія Ойстрик повідомила, що відбуло дві продажі Великоднього печива та писанок, осінний базар, чай та продаж печива і ручних робіт.

За Соціяльний комітет звітувала Анна Олійник. Передріздвяна членства гостина, Йорданська вечеря, Спільне свячене, храмовий обід, День Подяки з нагоди 60-літнього Ювілею УГПЦ в Канаді, перекуски з нагоди два разового показу строїв а також приготовлено бенкет, обід та перекуски підчас Пров. З'їзду С.У.С. в Йорктоні. Бінговий комітет — Лелія Малейний поінформувала, що відбулося 47 перекусок в часі бінга з чого було приходу $3,538.19.

Голова, Левіна Вінтоник була на всіх зборах відділах та брала участь у сімох західаннях. Допомагала у всіх активноцтях та була присутня майже на всіх імпрезах відділу та громадських де часто давала привіт від відділу. Вручила стипендію студентці за українську мову, та вручила „гердрайр" до місцевого Старечого дому. Подякувала всім членкам за щиру кооперацію, та побажала всім доброго здоров'я, щоби 1979 рік увінчався ще кращими успіхами.

В імені Контрольної комісії — Славка Скварчук зробила внесок признання й подяки уступаючій управі.

Управа відділу на 1979 рік. Уступаюча голова Анна Кучерява, голова — Левіна Вінтоник, 1-ша заст. голови — Наталя Гешка, 2-га заст. — Єлисавета Крочак, рекорд. секр. — Галя Зузак, заст. секр. — Марія Просівят, кореспонд. секр. — Параскевія Семенюк, касирка — Олеся Піць.

Контрольна комісія — Славка Скварчук, Сузі Вонітова, Леся Джарман.

Культ. осв. реф. — Анна Цимбаліста, біобліотекарка — Анна Цимбаліста, Надія Мигайчук, реф. „Променя" — Орися Василишин, членський комітет — Євгенія Ойстрик, Евлин Кобилка, зарядниця винаймлення авдиторії — Єлисавета Білан, реф. мистецтва — Верона Трофанюк, Домка

Корбут, Недільної школи — Єлисавета Білан, Української школи — Галя Зузак, добродійна реф. — Анна Денисик, пресова реф. — Славка Скварчук, реф. Музею С.У.К. — Олеся Піць, реф. Державного Музею в Йорктоні — Левіна Вінтоник, Сестрицтво — Анна Клевчук, Гафія Равлюк, СУМК реф. — Наталя Гешка, базаровий комітет — Елавка Филипчук, Фіялка Станіцька, Беті Друшка, Єлисавета Вівчар, Анна Гудима, Ґиня Ситульська, Євгенія Ойстрик, Єлисавета Білан, Єлисавета Крочак, Лелія Мелйні.

Соціяльний комітет — Анна Олійник, Марія Ю. Королюк, Павліна Денис, Сузі Вонітова, Павліна Костенюк, Марія Ґерман, архіву — Славка Скварчук, телефонування — Павліна Костенюк, Анна Олійник, Анна Головко, Євгенія Ойстрик, Марія Прокопчук, Параскевія Семенюк, Стела Трофаненко, Беті Друшка, бінґо — Лелія Малейна, куховарських книжок — Наталя Гешка.

Прикінці зборів о. прот. С. Зузак у своїм слові сказав, що підчас року членки виконали багато праці. Фінансовий звіт показав великий прихід, що є доказом активности та відданості членок для свого відділу.

Галя Зузак, рек. секр.

БЛЕЙН ЛЕЙК-КРИДОР, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ХАРИТІ КОНОНЕНКО

Річні збори відділу відбулися 14 листопада 1978 року в домі Марії та Івана Неміш. Збори відкрила голова Катерина Парчевська, привітала членок, і попросила всіх до молитви. Секретарювала Марія Цьона, яка теж прочитала звіт з минулих річних зборів і приготовила звіт діяльности відділу.

Праця за 1978 рік: відбулося 9 місячних зборів, 2 засідань заряду, і один вечір членки привітали і вислухали гостю пані Любу Кут в справі Музею С.У.К. і кампанію на Музейний фонд.

Щоб допомогти у видатках у церкві членки ходили колядувати і щедрувати на церкву, і ще додають щороку до церковної каси.

На місячних зборах маємо одногодинну освітню програму — читаємо дописи, і співаємо церковні пісні, а як потрібно то і народні. На одних зборах присвятили цілий вечір нашим поетам-письменникам. Мали Великодний чай, а далі розпочали проєкт зробити грошей — всі членки мали зробити 15 до 20 дозинів варенників і продаємо приватно. Цим способом збудуємо фонди на Музей, і для відділу. Також продаємо білети на Музейний фонд. Подарували дві книжки до шкільної бібліотеки; приготовили і подарували до місцевої „Сервис Клаб" поживу і помагали видавати обід.

Виповнили бюджет і анкету до Централі в час. Виповнили довідник до Централі.

Цього року, як і минулими, маємо пікнік у парку, запрошуємо знайомих і рідних. Це дає нам більше охоти належати, жертвувати і працювати спільно. Щороку приготовляють членки обід празниковий і обід відбуваємо під голим небом, коло церкви.

Ми жертвували на „Промінь", на Степендійний фонд, організаційний фонд, на церкву і на музей.

Фінансовий звіт приготовила касирка Анна Боднарчук. Осталось в касі з 1977 р. — $2,140.37, приходу за 1978 рік — $2,369.75, розходи за 1978 рік — $2,882.00, осталось в касі — $1,628.12.

Членки щиро сердечно подякували голові Катерині Парчевській за її щиру і віддану працю і всім членкам за кооперацію.

Заряд на 1979 рік: голова — Катерина Парчевська, заст. голови — Маланка Човганюк, секр. кореспонд. і рек. — Марія Цьона, касирка — Анна Боднарчук. Сестриці — Ґеня Грицюк, Анна Солодюк, Маланка Човганюк. Доглядачка хворих — Ґеня Грицюк. Контрольори — Маленка Човганюк і Ґеня Грицюк. Референтки: Марія Цьона — „Променя", Анна Боднарчук — Музею.

МАЗЕПА, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу в Мазепі відбулись 2 листопада 1978 року в Народнім Домі. Присутніх членок було 14. Голова Савеля Король відкрила збори молитвою і хвилинкою мовчанки вшановано відійшовших матерів, членок і вояків. Предсідницею зборів була Савеля Король.

Слідували звіти заряду: голова у своїм слові склала сердечну подяку всім членкам за їх гарну кооперацію впродовж року. За рік членки відбули 11 місячних зборів і кілька засідань заряду. На зборах читаємо обіжники і всю кореспонденцію від Централі і Провінційної Екзекутиви, цікаві статті з „Променя" та з інших часописів і книжок.

Діяльність за рік: Товариство влаштувало впродовж року два похоронні обіди — оосінню вечерю, видавали перекуски; роковини Шевченка, День Матері, День Подяки та бінго. Також займалось приготуванням весільних прийнять. На День Матері вручили 50-літні грамоти нашим 50-літнім членкам яких було 7.

Відділ складає поважну суму грошей на всяку добродійну працю.

Посилаємо квіти і карточки-поздоровлення хворим членам до шпиталю, помершим членам купуємо вінки. Обмінюємось дарунками на зборах у святочний місяць січень. Виконуємо свої зобов'язання до централі Союзу Українок Канади і є членом Музею. Маємо представницю до оселі „Тризуб" коло Кристал Лейку — Дорис Маковську. Маємо представниць до „Гейтвей Лодж" у Канорі — Дору Андрусяк і Ольгу Маковську.

Посилали делеґатку на Провінційний з'їзд.

Цього року нам в касі осталось — $4,543.48.

Товариство жертвує на місцеву церкву, Народний Дім, оселю „Тризуб" і на всякі канадські організації, та багато іншого.

Заряд на 1979 рік: почесна голова — Марія Ягольницька, уступивша голова — Савеля Король, голова — Дорис Маковська, заступниця голови — Адріянна Ягольницька, рекорд. і кореспонд. секр. — Ольга Маковська, заступниця рекорд. і кор. секр. — Іванна Завісляк, касирка — Катерина Король, фін. секр. — Савеля Король. Контрольорки — Дора Андрусяк і Катерина Корній. Про. ком.: Іванна Завісляк, Марлін Король і Настя Ковалишин. Господині: Ліна Король, Юлія Король, Вікторія Король і Дорис Маковська.

Членкині з Мазепи бажають журналові „Промінь" і його редакторці всього найкращого та доброго успіху на майбутнє.

Ольга Маковська, рек. секр.

Довкола ДОМУ

Стефанія Кульба

БОРЩ

1 ф. худої яловичини — покроїти в кубики
1½ кварти води
1 ложка соли
1½ горнятка буряків — тертих
¾ горнятка брукви — січеної
¾ горнятка моркви — січеної
1 цибуля серед. величини
2 ложки томат-пюре
2 ложки оцту
1 ложечка цукру
2 ложки маргарини
½ головки капусти
3 зерна запашного перцю
2 лаврових листочки
2 ложки січеного зеленого кропу

Квасна сметана — як хто любить.

М'ясо варити у воді і під покришкою на легкому вогні около півтори години. У міжчасі до сковороди покласти на гарячий товщ буряки, посолити, побризкати оцтом, додати томат-пюре, цукор і тушкувати аж зм'кне. Окремо, злегка обсмажити моркву, цибулю, брукву і перемішати з ясною засмажкою. Додати капусту, прикрити і тушкувати ще 15 хвилин. Коли м'ясо вже м'яке, до кип'ячого бульйону покласти тушковані буряки, обсмажену городину, запашний перець, лавровий лист і варити до готовности. Подаючи борщ, покласти кусник вареного м'яса, ложку квасної сметани і посипати зеленим кропом.

ГУЛЯШ (GOUR MENT GOULASH)

3 ложки масла
2 ф. м'яса — (равнд стейк)
6 середніх цибуль — покраяні на тонкі пластинки
сіль і перець до смаку
1 ложка борошна
1 ложка червоної спорошкованої паприки
1½ горнятка червоного вина до варення
1½ горнятка квасної сметани
½ горнятка помідорового соусу

Покроїти м'ясо на кусники. Вложити м'ясо до ринки на гаряче масло і обсмажити на сильному вогні; опісля знизити температуру, додати цибулю і на повільному вогні тушкувтти. Припорошити сіллю, перцем, борошном і паприкою, часто мішати. Тоді додати вино, квасну сметану і помідорового соусу. Добре все перемішати. Вложити мішанину до каструль; накрити і пекти на 375° коло півтори години (1½ год.). Подавати з широким локшином (макарони).

— — —

ПЕРЕКЛАДАНЕЦЬ З ЖЕЛЕТИНИ (JELLO WAFER DESSERT)

3 унц. пачка зеленої (лайм) желятини
3 унц. пачка вишневої желятини
½ пачки чоколядових облаток (вафлів)

Кожну пачку желятини **окремо** розпустити згідно з приписом на опакуванні; застудити на 1½ години. Вбивати в мішалці (міксері) на високій швидкості, окремо зелену, а окремо червону желятину, доки не подвоїться в об'ємі. Залишити.

Виложити дно тортівниці (9 ін. спрінґ форм) половину бісквітами. Влити червону желятину; наложити залишеними бісквітами. Прикрити зеленою желятиною. Дати на кілька годин до холодільника. Вислід: 8.

ЯБЛУКА — ЗАПЕЧЕНІ (APPLE CRISP)

⅓ горнятка масла
1-¼ горнятка жовтого цукру
⅔ горнятка борошна
¼ ложечки цинамону
6 яблук — покраяні у пластинки

Яблука виложити до вимашеної 1-½ кв. посудини. Втерти масло з цукром. Додати борошно, цинамону і вимішати разом. Посипати яблука. Пекти 40 хвилин при 375° доки яблука не зм'якнуть.

DELUXE GREAD PUDDING — Serves 6

2 cups milk
1 tbsp. butter or margarine
1 cup soft bread crumbs or stale bread
¼ cup sugar
¼ tsp. salt
2 eggs, separated
½ tsp. vanilla
½ cup jam, jelly or marmalade
2 tbsp. icing sugar

Scald milk and butter, soak bread in milk mixture 5 - 10 mins. Add sugar, salt, beaten egg youlks and vanilla. Stir until sugar is dissolved.

Pour mixture into buttered baking dish; set in a pan of hot water. Bake 375 for 1 hr. or when knife inserted comes out clean. Spread cooked pudding with jam, jelly, or marmalade. Make a meringue, beat egg whites until foamy; add icing sugar; beat until stiff.

Cover jam layer with meringue. Return to 300 oven until meringue browns slightly.

Serve warm or cold.

ЗАКУСКА — КОКТЕЙЛ КОВБАСКИ (BOURBON FRANKS)

1 пляшка (14 унц.) кетчап — помідорової підливи
1 горнятко горілки — Bourbon
1 горнятко темно-брунатного цукру
4 пачки (8 унц. кожна) мініятюрні коктейл ковбаски

У великій пательні сполучити складники крім ковбасок. Накрити і варити на легкому вогні 2 години — мішаючи час від часу. Перед поданням додати ковбаски; коротко заварити — 5 хвилин. Виложити до гарячої посудини (chafing dish). Зараз подавати. Вислід: 64 закусок.

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують тому всякі дописи мусять бути читко написані і без обширних описів.

Редакція

При праці для „Променя"

Ванкувер — Відділ Л. Українки, рефер. П. Клюкевич — $16.00 на передплати.

Едмонтон — Відділ Л. Українки, реф. Т. Островерха — $24.00 на передплати.

Канора, Саск. — Відділ М. Маркович, рефер. А. Мисак за передплати $40.00.

Саскатун — Відділ О. Кобилянської, реф. М. Гарбус на передплати $72.00, 65.00 на Різдвяні привіти, $10.00 пресфонд.

Йорктон — Відділ О. Пчілки — реф. Орися Василишин — на передплати $40.00.

Давфин — Відділ Л. Українки, реф. О. Кізь — на передплати $48.00.

Вернон, Б. К. — Відділ Св. Ольги — реф. Н. Микитюк —на передплати $46.00.

Саскатун — Відділ О. Кобилянської, рефер. М. Гарбус — на передплати $225.00, пресфонд $20.00.

Торонто — Відділ Кн. Ольги, реф. А. Бойко — на передплати $40.00.

Келовна, Б. К. — Відділ С. Стечишин — реф. Н. Іванишин — на передплати $64.00.

Стінен, Саск. — Відділ Кн. Ольги, реф. Е. Стефанко — на передплати $80.00.

Вінніпеґ — М. Кушнірик — через книгарню „Українського Голосу" — передплати $80.00.

Реджайна — Відділ Доньки України — реф. М. Корпан — на передплати $56.00.

Вінніпеґ — Відділ Л. Українки, реф. Д. Черевик — на передплати $72.00.

Канора — Відділ М. Маркович, реф. А. Мисак — на передплати $114.00.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ПРОМЕНЯ"

Відділ ім. Софії Русової в Лонґ Бренч, Онт., з нагоди ювілею 35-ліття відділу дня 26 жовтня 1978 року	$100.00
Єлисавета Лабюк, Канора, Саск.	100.00
Це не одинока пожертва пані Лабюк, як вона каже — на загальні потреби „Променя".	
Відділ ім. Кн. Ольги (Св. Михаїла) в Едмонтоні	55.00
Добр. Л. Удод, Саскатун	25.00
Марія Вавринюк, Едмонтон	25.00
Галина Мельник, Монтреал	25.00
Митр. прот. Дмитро Лучак, Вінніпеґ	25.00
Іванна Пуцентело, Едмонтон	20.00
Прот. о. В. Бойчук, Канора, Саск.	17.00
Наталя Базюк, Едмонтон	15.00
Катерина Теслюк, Транскона, Ман.	10.00
Відділ ім. О. Кобилянської в Донвел, Саск.	10.00
А. Степовий, Монтреал	10.00
Гафія Янішевська, Едмонтон	15.00
Відділ ім. Л. Українки, Давфин	10.00
Відділ ім. Л. Українки, Кадворт, Саск.	10.00
Софія Гриник, Едмонтон	10.00
Параскева Стефанюк, Едмонтон	7.00
Галина Бартко, Келґари	5.00
Текля Візнюра, Торнгил	5.00
Н. Клепачівська, ЗСА	5.00
Лідія Лєбер, Торонто	6.00
М. Котик, Келовна, Б. К.	4.00
С. Троян, Чиливек, Б. К.	4.00
Анисія Дерев'янка, Свон Ривер, Ман.	4.00
Софія Дацьків, Ґримсбі, Онт.	4.00
Наталя Бал, Бирлінґтон, Онт.	4.00
А. Вакулин, Монтреал	4.00
В. Камінська, Келґари	3.00

По $2.00 склали: Павліна Ґорчинська, Торонто, А. Курчаба — Вінніпеґ, К. Лабюк, Канора, Ольга Лихачевська, Торонто, Р. Темертей, Монтреал, Леся Поплавська, Ґамільтон, Ольга Заставна, Кадворт, Маргарета Кравченко, Торонто, Ярослава Сорочинська, Келовна, Анна Андрушко, Торонто, А. Ваніо, Торонто, М. Нема, Монтреал, Анна Ждан, Давфин, Марія Олійник, Гаєс, Ліна Храпко, Виловдейл, д-р Л. Бризгун, Торонто, П. Карман, Торонто, К. Валентін, Монтреал, Кат. Шмігельська, Торонто.

По $1.00 склали: П. Ясінська і д-р Зоя Плітас, Торонто.

Складаємо щиру подяку за пожертви на прес. фонд журнала і всім тим, які в який будь спосіб помагають в його потребах.

Адміністрація

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

М. Кушнірик — Вінніпеґ	**3**
К. Деміон — Бирнабі, Б. К.	**3**
Добр. Ю. Лучак — Вінніпеґ	**2**
Е. Коваль — Келґари, Алта.	**2**
М. Гарбус — Саскатун	**1**
Е. Суркан — Стінен, Саск.	**1**
А. Мисак — Канора, Саск.	**1**
Д. Черевик — Вінніпеґ	**1**
М. Ґушуляк — Форт Френсес, Онт.	**1**
А. А. Романик — Вінніпеґ	**1**
Г. Гек — Калдейл, Алта.	**1**
Добр. А. Шадурська — Давфин	**1**
М. Світальська — Вотерфорд, Онт.	**1**
Л. Поплавська — Гамільтон	**1**
О. Мазуркевич — Едмонтон	**1**
К. Сакалюк — Торонто	**1**
Г. Михальчук — Оттава	**1**
Добр. О. Бойчук — Канора	**1**
Д-р М. Паньків — Вінніпеґ	**1**

КАМПАНІЯ ЗА НОВИМИ ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ

Віримо, що членство Союзу Українок Канади та його читачі свідомі того, яку важливу працю виконує журнал для організації й як він нам дуже потрібний.

Віримо, що саме тепер найбільш відповідна пора, щоб провести інтенсивну кампанію за новими передплатниками та пресовим фондом.

Журнал зможе вдержатись при житті лише тоді, коли побільшить число своїх передплатників та суму пресового фонду.

В наступнім числі проголосимо плян Кампанії в подробицях. Членки, референтки, передплатниці можуть вже відтепер почати свою працю. Бажаємо успіхів.

Катерина Лабюк, референтка

FEDORUK MRS M
12152-129 ST
EDMONTON ALTA
MAR 79

ISSN 0380-2140

ВЖЕ ВИЙШЛА З-ДРУКУ

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ПОШТОВА ОПЛАТА 50 центів.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2